

MART 2019

KATRE

Kültür, Sanat ve Edebiyat Dergisi
Antalya Anadolu İmam Hatip Lisesi

Sayı: 7

"OKYANUSLARA KATRE OLMAYA GELDİK..."

YAPIM SORUMLULARI

Antalya AİHL Adına Sahibi
Osman MUSARA

Genel Yayın Yönetmeni
Mehmet Ali TOPCU

Yayın Danışma Kurulu
Mehmet Akif DUMAN
İbrahim ABA

Yayın Kurulu Başkanı
Hatice Beyza DEMİRBAŞ

Yayın Kurulu
Emel TURAN
Liyya Beyza TOPALBEKİROĞLU
Duygu ADIGÜZEL
Emine ERSOY
İsmet ÖZCAN

Editör Portre Çizimi
Gülsüm KUM

Diğer Çizimler
Ayşe Müberra YAĞCI
Sudenaz KARYAĞDI
Zeynep KÜÇÜK
Gözde EKİZ
Fatma Betül ÖZÇELİK
Elif Neva AKINCI
Mehmet Emin ÖZDEMİR

Grafik Tasarım
Caner Uygur YILDIZ
(caneruygur91@gmail.com)

İletişim
Kızılalık Mahallesi 2773 Sokak
No: 36 Muratpaşa / ANTALYA

www.antalyaaihl.meb.k12.tr
Tlf. : 0242 325 12 50
Faks: 0242 326 31 03
E-posta: dergikatre07@gmail.com

EDİTÖR'ÜN KALEMİNDEN...

Mehmet Ali TOPCU

Merhaba,

Katre dergisi olarak 7. sayımızla yine, yeniden karşınızdayız. Katre; kültür, sanat ve edebiyat dergisi olarak yoluna devam edecek artık. Antalya Anadolu İmam Hatip Lisesi öğrencilerinin kendi emek ve gayretleriyle oluşturduğu, kendi yazılarının yer aldığı vizyon oldu Katre.

Dergimiz; öğrencilerimizin ve öğretmenlerimizin kültür, sanat ve edebiyat alanındaki duygularına, düşüncelerine, hayallerine bazen şiirlerle, bazen hikâyelerle, bazen denemelerle, bazen söyleşilerle, bazen çizimlerle... hayat verdiği bir mekan oldu ve inşallah böyle olmaya da devam edecek.

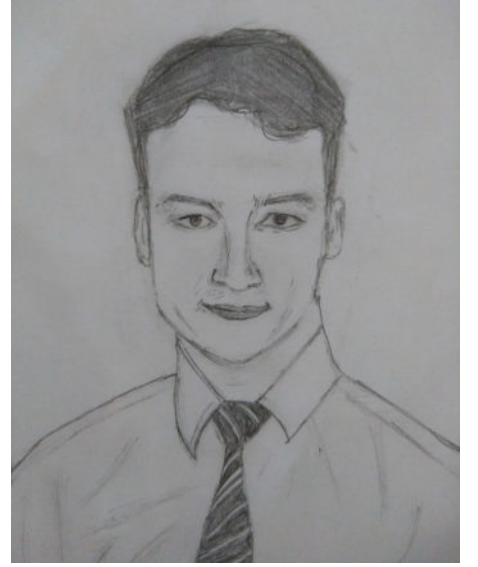
“Yazılan hiçbir şey kaybolmaz, bu dergiye atılan her çizik bir zerre olsa iz bırakır.” anlayışıyla hareket eden öğrencilerimiz, dergide yer alan çalışmaları geleceğin belki de birer şair ve yazarları olarak vücuda getirip siz okuyucularımız için hazırladı. Umarım muvaffak olmuşlardır.

Unutmayalım ki katre katre biriken sular, dereleri; dereler, ırmakları; ırmaklar da gölleri meydana getirir. Su, toprağa; toprak, bitkilere; bitkiler de biz insanlara can verir. Antalya Anadolu İmam Hatip Lisesi öğrencileri de yazılarıyla “Katre”ye can verdi.

Sözümü okulumuz öğrencilerinden Liyya Beyza Topalbekiroğlu'nun şu dizeleriyle sonlandırmak istiyorum:

“
Bu kilitli kapıların ardında bir anahtar,
Kırgın gönüllerin ardında bir katre umut vardır.
Dökülürken altın yapraklar,
Kalplere bahar getiren bir katre âb-ı hayat vardır.
Bağlanınca basiretler cehalet ile,
Zihnimizde cihat eden bir katre ordu vardır.”

Selametle...

SÜMER EZGÜ İLE HASBİHAL: “Bir söylem bırakmak, bir tuğla bırakmak...”

3 **EDİTÖR'ÜN KALEMİNDEN...**
Mehmet Ali TOPCU

17 **YAŞAMIN TERAZİSİ**
Esra BOZDUMAN

6 **FETRET DEVRİNİN SONU**
Hatice Beyza DEMİRBAŞ

18 **BİR ŞİİR, BİR HİKAYE**
Özay KARAGÖZ

7 **SÜMER EZGÜ İLE HASBİHAL**
Hasbihal Edenler
Hatice Beyza DEMİRBAŞ
Emel TURAN

19 **LÂL-İ VAVEYLÂ**
Liyya Beyza TOPALBEKİROĞLU

13 **CANIM OKULUMA**
Asiye Nur KAVDIR

20 **SEBEB-İ HİDAYET**
Hatice Meryem YURTSEVEN

14 **YILDIZLAR KADAR**
Gökçil

24 **BİR YAZAR, BİR SÖZ**
Ayşe Müberra YAĞCI

16 **YAŞAYANA DAİR BİRKAÇ ŞEY**
Kunâla

27 **YORULDUN MU? OKU O ZAMAN!**
Melih İNANLI

40 **KIRLARDA ÇİÇEK ARTIK BENSİZ AÇACAK**
Ayşe Müberra YAĞCI

28 **YÜRÜYORUM**
Fatma Hanım TEKİN

42 **İBRET OLSUN**
Fatma Betül ÖZÇELİK

29 **GÜZ NOTLARI**
İsmet ÖZCAN

43 **BURKAY**
Gökçil

30 **Ne Anlatıyor?**
Pınar Sude GENÇ

45 **VARLIĞINI SÜRDÜRME ÇABASI**
Gülsena MUSARA

32 **ŞİMDİ DAHA ANLAMLI**
Nisanur ÖNAY

46 **UMUTSUZLARIN EKMEĞİ HAYALLER**
Esra BOZDUMAN

34 **FİLM KÖŞESİ**
Duygu ADIGÜZEL

47 **KİTAP KÖŞESİ**
Gülsena MUSARA

35 **SONU MUTLU, HERKESTEN UZAK**
Fatma Betül ÖZÇELİK

48 **BİR MUALLİM, İKİ ŞİİR:**
Meçhul Şair

36 **ZİHİN SARAYI**
Zeynep KÜÇÜK

49 **SEVGİLİ HAYAT**
Emine ERSOY

37 **IŞIKLARI KİM SÖNDÜRSÜN?**
Ayşe Müberra YAĞCI

50 **KRİTİK ANALİTİK DÜŞÜNME PROJESİ**
Ömer DİLMEN
PROJE SORUMLUSU

38 **ACİZ HİKÂYE**
Liyya Beyza TOPALBEKİROĞLU

53 **BİR DEYİM, BİR ÖYKÜ**
Hasan Hüseyin URMAN

54 **BİLİNMEZLİKLER**
Liyya Beyza TOPALBEKİROĞLU

FETRET DEVRİNİN SONU

Hatice Beyza DEMİRBAŞ

Suskunlar cephesine hoş geldin.
Burası, tel örgüler ardındaki ruhun,
Yokluğuna saklanan gökyüzün.
Burada insanlar hemhallerler,
Birbirlerinin gözlerine gökyüzünden
birer yıldız kondururlar.
Sevmeyi insandan değil,
Toprak, tohum ve çiçekten öğrenirler.
Burada Ağustos Böceği ile Karınca arkadaşır.
Sokaklarda üzüm taneleriyle misket oynayan
çocuklardan ibarettir burası.
Herkes bir defa uğrar suskunlar cephesine,
Kimi eliyle, kimi sözüyle, kimi de kalbiyle, kalemiyle.
Bu cepheyi terkettiğim için yazıyorum sevgili kalemim;
Fetret devrin bitti.
Şimdi yanılana kadar yazma vakti.
Ve şimdi katre olma vakti bir okyanusa...

SÜMER EZGÜ İLE HASBİHAL: *“Bir söylem bırakmak, bir tuğla bırakmak...”*

Hasbihal Edenler
Hatice Beyza DEMİRBAŞ
Emel TURAN

Sümer EZGÜ, 1960 yılında Burdur'un Bucak ilçesinde doğmuş; çocukluğun büyük bir kısmını burada geçirmiştir. Babası Trabzonlu bir öğretmen, annesi Selanik göçmenidir. Sümer Ezgü'nün müzik serüveni yedi yaşındayken çaldığı melodikayla başlar. Babasının görevi icabı gittikleri Yunanistan Gümlüce'de nota, mandolin ve melodika dersleri alır. Bu sıralarda aynı zamanda resme de ilgisi ve yeteneği vardır ve bu alanda çeşitli ödüller almıştır. Gençlik yıllarında Burdurspor'un basketbol, futbol ve voleybol takımlarında bir zaman oynar. Sonrasında 19 Mayıs Gençlik ve Spor Akademisinin Hentbol Bölümü'nden mezun olarak Vefa-Simtel takımında başarılarını sürdürür. 1981 yılında profesyonel olarak müzik hayatına adım atar ve TRT ses sanatçısı olur. 1990 yılında "İlvanlım" türküsüyle büyük ses getiren Sümer Ezgü, 1994 yılında üniversitede halk müziği dersleri vermeye başlar. Şimdi ise dört yıl önce açtığı Sümer Ezgü Sanat Akademisinde aynı heyecan ve özveri ile ders vermeye devam ediyor.

Bizleri de akademisinde ağırladı ve sorularımıza içtenlikle yanıt verdi...

“ *Bilgiler kitap bilgileridir, o bilgileri okullarda öğretirler ve siz mezun olduktan sonra karşınıza hayat gerçekleri çıkar, o bilgilerin yetmediğini görürsünüz dolayısıyla, çok gezmenin, çok görmenin, çok insan tanımanın insanı geliştirdiğini düşünüyorum...* ”

Öncelikle röportaj teklifimizi kabul ettiğiniz için ve bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Hayatınızı araştırdığımızda bir çok ülke gezdiğinizi görüyoruz, bunun Türk Halk müziğine başlamanızdaki etkisi neydi?

-Hoş geldiniz. Ben Bucak'ta büyüdüğüm için ister istemez çevrede duyduğum sesler türküydü. Top oynarken, çamurlarda yuvarlanırken, kulağıma ilişmiş, "Denizin dibinde Hatça'm demirden evler..." sonra teke zortlatması, düğünlerde zeybekler... Daha sonrasında Gümölcine'ye, Yunanistan'a gittik; ben o zamanlar 12-13 yaşlarındaydım, mandolin ve melodika dersleri aldım. Şimdi bir laf vardır: "Çok gezen mi bilir, çok okuyan mı?" diye. Bilgiler kitap bilgileridir, o bilgileri okullarda öğretirler ve siz mezun olduktan sonra karşınıza hayat gerçekleri çıkar, o bilgilerin yetmediğini görürsünüz dolayısıyla, çok gezmenin, çok görmenin, çok insan tanımanın insanı geliştirdiğini düşünüyorum. Bu kadar çok ülke gezmemin beni kalıpların dışına çıkardığını, geliştirdiğini ve bana müziğe bu kadar geniş bakma imkanını sağladığını düşünüyorum.

Müziğe kendinizi vermeden önce resim, halk oyunları ve spor gibi bir çok alanda yeteneğiniz ve başarılarınız varken müziği, özellikle de halk müziğini seçmeniz nedeni nedir?

-Resim öğretmenim Cahit Anık, kulakları çınlasın, benim babam da öğretmendi kendisi, öğrencisiyle ikisini Cahit Hoca'nın evinde bağlama çalarken gördüm, işte o an çarpıldım bağlamaya. Çünkü iki kişi aynı tavırla, aynı anda bir türkü çalıyorlardı; sol el sapta aynı şekilde gidip geliyor, sağ elde tezene aynı tellere çarpıyor, çok etkiledi beni bu.

Peki hatırlıyor musunuz o türküyü?

-Tabii ki de, "Gökteki yıldızın üçü terazi". Dom dırrim dom dom dom dom dom dom di-riririm... Böyle tarıyorlar falan filan... Allah Allah dedim! Bu nasıl bir şey!Vurulduğum orada ona. Ondan sonra müziğe mandolina ve melodikayla başlamama rağmen bağlama ilgimi çekti ve bağlamaya başladım. Hoca bana kendi sazını verdi çalışmam için, sonrasında İzmir'den Hüseyin Usta'dan bir bağlama siparişi etti. Bağlama geldi; böyle sanduka gibi, hazine gibi özenerek açtık. Bu bir aşk yani, başka türlü olmaz bu iş. O saz benim yatağımın başında hep asılıydı.Uyandığım zaman yaptığım ilk iş çivisinden onu çıkarmak ve çalmaktı, güne öyle başlardım hep. Sonra tabii Cahit Hoca'dan dersler almaya başladım. Radyo dinlerdim işte, "Yurttan Sesler" programlarını. Yeni türküler öğrenebilmek için, türkülerin sözlerini yazıyordum.Yetiştiremiyordum yarım kalanları.Başka gün aynı türkü denk gelince tekrar yazıyordum, tamamlıyordum. Böyle böyle okumaya, çalmaya başladık.

Peki ilk sahne deneyiminizi hatırlıyor musunuz, okuduğunuz ilk türküyü?

-Evet, tabii ki hatırlıyorum. Bucak'ta lisede okurken lise gecesinde "Değmen benim gamlı yaslı gönlüme" türküsünü söylemiştim. Bir abimiz vardı, gitar çalıyordu, benim de türkü okumamı istediler. Ben de gitar eşliğinde bu türküyü okudum.

“

...Bu bir aşk yani, başka türlü olmaz bu iş. O saz benim yatağımın başında hep asılıydı.Uyandığım zaman yaptığım ilk iş çivisinden onu çıkarmak ve çalmaktı, güne öyle başlardım hep...

”

“

*Irak olsun oy, ölüm bize ırak olsun oy
Yetti canlar gayrı, bu son durak olsun oy
Savaşlara neden gerek olsun oy!* ”

Biliyoruz ki Türk Halk Müziği'ne kazandırdığınız birçok türkü var. Bir röportajınızda türkülerin her birinin ayrı bir yeri olduğunu ve hiçbirinin birbirinden üstün olmadıklarını söylüyorsunuz, ama yine de sizin için ayrı bir önemi, anlamı, hikayesi olan türkünüz var mıdır?

-“İlvanlım”, beni tanıtan ilk türküm... Bana müzik ödülü de kazandırdı bu türkü. Bu bir Çorum türküsü, Musa Yenilmez'den derlemiştım. Aslında kilometre taşları olarak belirtecek olursam birçok türkü var. Mesela “Cemilem” türküsü. 1999 depremine denk gelmesine rağmen, “Bir Sevdadır Türküler” albümünü çıkarmıştım, çok popüler olmuştu. Herkesin diline düşmüştü İlvanlım gibi. Bunlardan ziyade bestelerim de var, ne kadar okusam da ifade edemediğimi düşündüğüm. Mesela çok daha iyi anlaşılmasını istediğim, savaşlarda ölen çocuklar için yazdığım “Irak Olsun” diye bir bestem var:

“Irak olsun oy, ölüm bize ırak olsun oy
Yetti canlar gayrı, bu son durak olsun oy
Savaşlara neden gerek olsun oy!” diye giden sözleri var. Bu bestem benim için değerlidir. Irak Savaşı başladığı gün, Amerikan bombardımanıyla çocukların ölmesi üzerine bir Amerikan askerinin başını ellerinin arasına alıp da o çocuklara bakıp adeta: “Aman tanrım biz ne yapıyoruz!” der gibi bir bakışını gördüm gazetelerin baş sayfasında.

Bir askerin bundan pişmanlık duyabileceğini düşündüm, onun ağzından yazdım bu türküyü. Sonrasında bir de Yunus Emre ile ilgili bir bestem var: “İlim ilim bilmektir, ilim kendini bilmektir” diye. O da çok değerlidir benim için. Mevlana, Hacı Bektaş Veli, Yunus Emre gibi insanların sözlerini dikkatli irdelemek lazım. Çünkü çok şey ifade ediyor bana göre. Hatta Yunus Emre'nin şu sözü çok etkiler beni:

“Yunus der ki: Ey hoca,
İstersen var bin hacca,
Hepisinden iyice,

Bir gönüle girmektir.” Bu dizeler benim için çok değerlidir. Bu anlayışı yaşatacak olanlar din eğitimini alan sizler olacaksınız, olmalısınız. Bizim zamanımızda din dersinin adı “Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi” idi, şu an ne bilmiyorum ama, biz ikinci kavramı unuttuk. Sadece ritüeller peşindeyiz, orada bir eksiklik var. Dünyada din tarihi beş bin yıllık bir dönem. Bunun öncesi var; insanların, evrenin varoluşu yani bir geliş var ve dinler tarihi de bir eğitim dönemidir bence. Bana göre din iki şey anlatıyor. Bunlardan birincisi bir yaratıcının, mutlak bir yaratıcının, bir gücün olduğu gerçeği. İkincisi de dünya boyutunda iyi bir insan olmamız. Din, aslında bizden sadece aç kalmamızı istemiyor. Tek başına bunun bir anlamı yok ki. Din; aç kalan, sokakta yiyecek bulamayan herhangi bir canlının, köpek ya da insan fark etmez, bu zor durumunu anlamamızı istiyor.

Müzik hayatınızda bir dönüm noktanız oldu mu? Artık bunu değiştireceğim, bundan sonra böyle yapacağım, dediğiniz oldu mu?

Sizce sanat nedir, sanatçı kimdir ve sanatçıda bulunması gereken en önemli özellikler nelerdir?

-Mesleğe ilk başladığım dönemlerde daha çok alkış almak, daha çok televizyona çıkmak, daha çok konser vermek, belki daha çok para kazanmak gibi şeylerin peşinde koşmuş olabiliriz. Ama yıllar ilerledikçe artık daha değerli şeyler yapmak gerektiğini düşünüyorum. İnsanlara daha çok dokunabilmek gibi, insanlar için yararlı olmak gibi... Bir söylem bırakmak, bir tuğla bırakmak... Aşık Veysel'in dediği gibi: "Uzun ince bir yoldayım/Gidiyorum gündüz gece" Burada bir yaşam anlatıyor, hiçbirimiz kalıcı değiliz. Doğum, yaşam ve ölüm var. Bu arada ne yaptık, ne bıraktık. Önemli olan bu... İnsanlara yaşam gücü veren her neyse onun peşindeyim ben, böyle bir şey bırakabilirsem ne mutlu bana.

Müzikte önemli olan sizce, yetenek midir yoksa emek midir?

-Her ikisi de... Bu biraz da belirlenen hedefe bağlı bir şey esasında. Eğer hedefiniz mutfakta soğan doğrarken aynı zamanda hoş bir türkü söylemekse yetenek yeterli olabilir. Ama türkü söylemek sizin mesleğiniz ise eğer sadece yeteneğe dayanırsanız keseden yersiniz, yeteneğiniz yetmez. Mutlaka emek harcamanız, çalışmanız gerekir.

-Sanatçı da bir insandır. Sanatçı sorumluluğu gibi laflar var, ama hayır, bu kadar yükü bize yüklemeyin. Ben de hepiniz kadar sorumluyum toplumdan. Nasıl siz trafikte bir şeye kızılıyorsanız, ben de kızıyorum. Ama mesleğimizin gereği olarak elimizden geleninin en iyisini yapıyoruz. Bir duvar ustası duvarı eksiksiz nasıl yapıyorsa ben de işimi eksiksiz yapmaya çalışıyorum. Toplumu savaştan, vurdu kırdıdan uzak tutmaya; daha çok yenileşmeye, birlikte yaşayabilmeye ve insanlara yaşam sevinci verebilmeye çalışıyorum. Tabii ki sanatçı olmak insanlar tarafından sevmek de demek. Mesela, uçağa biniyorum; yanımdaki bey diyor ki: "Sümer Bey, biliyor musunuz? Siz türkülerinizle çok şey söylüyorsunuz." Bunu duymak beni çok mutlu ediyor. Sonra köylü bir kadın geliyor: "Aaa, bizim çocuğumuz bu!" diyor. Sarılıyorum bana, beni yanaklarımdan öpüyor. Ben o an gerçekten onun oğluymuşum gibi hissediyorum. Ama bazen de sınırlıyor insanı bu durum. Bir gün trafikte gidiyoruz. Olmayacak bir şey yapıyor yanımdaki sürücü, camı açıp tam bir şey söyleyeceğim ona. Karşıdan: "Vaay, Sümer Abi!" diye bir ses duyuyorum. Sonra bir şey söyleyemiyorum tabii, sonra selamlaşıyoruz.

“

Doğum, yaşam ve ölüm var. Bu arada ne yaptık, ne bıraktık. Önemli olan bu... İnsanlara yaşam gücü veren her neyse onun peşindeyim ben, böyle bir şey bırakabilirsem ne mutlu bana... ”

Bursa'da Sarı Zeybek adında bir kısa film çektiniz, biraz ondan söz eder misiniz?

-Evet, Atatürk'ün ölümünden dokuz ay önce Bursa'da yaşanmış bir olaydı bu filmin öyküsü. Kısa filmde Bursa Belediyesinin onun adına verdiği bir balo ve orada oynadığı zeybek oyunu var. Zaten çekim de kendi mekanında yapıldı, şimdi de Bursa Belediyesinin Meclis binası olarak kullanılıyor burası. Çekimde orayı boşalttık ve o dönem gibi dekore ettik. Dört saatlik makyaj yapıldı bana. İki günde sadece dörder saat çalışabiliyordum, çünkü makyaj akıyordu. Bunu niye çektim biliyor musunuz? Önce vals yapıyor Atatürk, arkasından ara veriyor ve orkestraya "Sarı Zeybek!" diyor, başlıyor sonra diz vura vura zeybek oynamaya. Yani hem dünya insanı hem de alabildiğine yerli bir adam... Bence Türkiye'nin rotası da böyle oturdu. Ülkenin işgal edildiği yıllar, Kurtuluş Savaşı, Anadolu'nun örgütlenmesi, Çanakkale Savaşı ve daha bir çok mücadelemiz... Cumhuriyet'in ilanı ile birlikte on yıllık dönemde müthiş bir gelişme var. Ama kendi içimize kapanık değil, dünyayla entegre, dünyaya açık bir rotamız vardı. Bunu insanlara anlatmak için çektim o filmi.

Sümer Ezgü Sanat Akademisini Antalya'da açtınız. Antalya'yı tercih etmenizin nedeni nedir?

-Ben, İstanbul'da yaşarken hep derlerdi: "Bir okul aç!" diye. Ama düşüncesi bile benim kabul edeceğim bir şey değildi. Çünkü İstanbul'da zaman yoktu, Antalya'da öyle değil. En azından trafikte geçen zamanımız bize kaldı. Antalya çok dingin bir şehir zaten. Antalya'ya geldiğim ilk 1,5 yılda üç tane albüm çıkardım. Bu kolay bir şey değil. Bu açıdan da Antalya bana çok iyi geldi. Zaman verimli, üretime zaman ayırabiliyoruz. Baktık zamandan yana da bir sorunumuz yok, İstanbul'dan bir arkadaşım: "Sümer, okul aç, insan yetiştir, çocuk yetiştir." dedi. Böylece karar verdik okulu açmaya ve açtık.

Son olarak sizin gibi bu sanat yolculuğunda başarılı olmak isteyen, sanata meraklı öğrencilerimize tavsiyeleriniz nelerdir?

-Yeteneklerinin peşinden gitsinler, kendilerine inansınlar ve çok çalışsınlar, çalışmadan hiçbir şey olmaz, bir de şımarınsınlar çünkü alkış güzel bir şeydir, eğer onun kıymeti bilinmezse ibre kaçır ve dünyayı ben yarattım zannederler, hayatın onlarla başladığını zannederler. Ama o öyle değildir, bizden önceleri de vardı, bizden sonraları da muhakkak olacaktır.

“

Yeteneklerinin peşinden gitsinler, kendilerine inansınlar ve çok çalışsınlar, çalışmadan hiçbir şey olmaz, bir de şımarınsınlar çünkü alkış güzel bir şeydir, eğer onun kıymeti bilinmezse ibre kaçır...

”

CANIM OKULUMA

Asiye Nur KAVDIR

A ni bir olayın en değişik sonu,
N asipten öte kapı yoktur, derler ya bu çok doğru
T ercih dönemim sessiz, karanlık ve uğultulu
A ilem, çevrem, okulum “Antalya Anadolu, Antalya Anadolu”
L imon çiçeği gibi hala dipdiri özü ve kendisi
Y ıllarca sürdürüttüğü eğitim aşkı
A n itibariyle sizli bizli

A payrı bir renk kattı şahsi olarak bana
N eşe, şaşkınlık ve bilgi
A ldığımız değer bizleri mest etti
D olu dizgin geçti bunca ay
O ldurtmak için de bazı şeyleri
L ayıkıyla yetiştirdiler bizleri
U zman öğretmenleri bu okulun bel kemiği

İ mrendiriyorsunuz bizleri kendinize
M avilerdeki sular kadar olan bilginize
A ma biz de sizin peşinizdeyiz,
M avi ufuklar gibi olabildiğince

H ür düşünceye ait bireyler
A yrı ayrı kişilikler
T oplandığı zaman bir araya
İ dollerı sizsiniz hepsinin ,hepimizin
P aha biçilemez, sizlere elinizdeki bilgilerle

L ise hayatı farklıymış sahiden
İ nanan gençlere hitaben
S eçmişiz bizler burayı
E limizdeki irademizle
S eçim ve irade sizin elinizde
İ yi ki diyeceklerinizin kesinlikle içinde

YILDIZLAR KADAR

Gökçil

Hüzünlüyüm bu akşam, yalnız ve parlağım. Bir tepeden aşağıyı seyrediyorum. Ot-
ların hışırtısını kulağımda hissediyorum. Gözlerimin önüne geliyor yaptıklarım, pişmanlıklarım, sevinçlerim... Hepsini tekrar tekrar yaşıyorum içimdeki koca boşlukta...

Yıldızlar kadar yalnızım bu akşam. Bakıyorum da her biri şahsına münhasır güzellikte parlıyorlar, öylesine sevgi dolu, öylesine umutlu... Her biri ayrı ayrı his uyandırıyor içimde. Göğüs kafesimin içindeki karanlığa düşüyorlar. Düşükleri gibi ölüyor, yok oluyorlar. Gözlerimi sonsuz karanlıkta gezdiriyorum. İçimi bomboş hissediyorum. Çoğu zaman duygularımla doldurduğum içim şimdi boş, bomboş... Derin, yoksul ve bir o kadar da umutlu ancak yalnız... Sevinçlerim geliyor aklıma, ne kadar da duygu yüklü ne kadar da inceydiler.

Ağaçlara bakıyorum. Onlardan daha kadirşinas görmemiştim. Su verirsin çiçek açar, gülümsersin yeşerir... Gözlerim doluyor. Yanaklarımdan süzülüyor iki damla yaş. Toprağı ıslatıyor usulca... Kalbimin toprağını ıslatıyor gözyaşlarım. Ektiğim hüznün tohumlarını yeşertiyor. Kapatıyorum ıslak gözlerimi ve çekiyorum ellerimi dünyadan. Aklıma bir söz damlayıveriyor “Gözü yaşlı olanın yüreği de yaşlı olur.”

Yüreğimi ıslatıyorum gecenin karanlığında. Yağmur başlıyor. Ağaçların yapraklarına çarpan su damlalarını dinliyorum. Bir yandan da ıslanan ellerimi uzandığım çimenlerin üzerinde gezdiriyorum. Artık yağmur gözyaşlarımı örtüyor.

Ben pişmanlıklarımı düşünüyorum. İçime dert koyan geçmişimi, içimdeki soğuk ve karanlık boşluğu düşünüyorum. Beynimde dönen çiçek yapraklarını bastırmaya çalışıyor hüznüm. Ayağa kalkıyorum. Arkamda bıraktığım sonu görünmeyen ormana giriyorum. Arkamda bıraktığım, içimdeki sonu görünmeyen boşluğa atıyorum kendimi. Kalbim mutlu hallerini arıyor, özlüyor. Yalnız kalmış, yıldızlar kadar yalnız kalmış eşsiz çiçekler barındırıyor ruhum. Karın boşluğuma saplanan hıçkırıklarımı dinlerken orman, ormanıma yürüyorum. Yağmurun hızını kesen ağaçlardan gelen kuş sesleri...

Güneşin doğuşunu görüyorum. Her şeye rağmen hala bıkmadan ısıtıyor etrafını. Kalbime doğan güneşim kurutuyor gözyaşlarımı. Ağlamamı istemiyor. Düşünme geçmiş, senin geleceğin temiz... Ve ben her zaman, doğan güneşi dinleyip kesiyorum hıçkırıklarımı.

Her zaman yeniden mutlu olup etrafımdaki güllerin gülümseyişini fark ediyorum. Hüzünlü bir boşlukta dolanan ayaklarım bu sefer neşeyle koşuyor, sadece koşuyorlar. Sonunu bilmeden nereye gittiğini düşünmeden... Bu sefer her şey güzel. Yıkılmış, enkazın altında kalmış bedenimi çıkarıyorum boşluktan. Çünkü ben sadece bana yeterim...

Bu sefer daha güzle ve mutlu kalbim. Aramıyor menekşelerini. Gündüzleri mutluyum ben, canlıyım, parlıyorum. Fakat gece hüznümü alıyor. Bir gonca güle sarıp yollayıveriyor ruhuma. Sarıyor başımı duman. Gece yalnız diye ben kendimi yalnız seviyorum. Kanatlarımdaki gökkuşakları benim, sadece benim oluyor geceleri. Gece ve ben bütün oluyoruz. Oysa gündüz öyle mi? Yalancıdır bazen. Üzüntüleri örter belki ama yalanla örter. Geçici renkler ekler karanlıklara...

Ben gündüzleri mutluluğu bulaştırıyorum çevreme. Mutluluğu bulaştırın... Üzüntünüzü içinize atın biraz ve yağmur sesindeki huzura bırakın hüznünüzü farklı bakın dünyaya, sanki dürüstmüş gibi bakın... Duygusal olun ama sadece ağlamayın, ağız dolusu gülün mesela. Hissedin güneşin size bahsettiği sıcaklığı ve sevgiyi. Gündüzleri de dinleyin otların hışırtısını, kuşların cıvıltısını. Dünya her zaman üzülmeğe değmez. Ve sevin her şeyi...

Sevgiyle kalın...

YAŞAYANA DAİR BİRKAÇ ŞEY

Kunâla

*Aslında herkes mutsuz
hiç kimse biriyle birlikte değil
biliyorlar ki kimse onları hatırlamayacak
yani unutulmaları kaçınılmaz.
Sırtlarını yaslayacak kimseleri yok
arkalarına baktıklarındaysa
hiçbir şey kalmayacak
adlarının yazdığı
soğuk bir taştan başka.*

*Gözleri örtülü,
gözleri görmez olmuş hepsinin
kulakları sağır
uğraşır, duymazlar
ne yapılsa fayda vermez
boğazda bir düğüm
yutkunulmaz, asla çözülmez
kalplerdeyse bir kara mühür
gitmez oradan.
Hoyrat kavgalardan ve
sahip olunamamış kelimelerden kalma.*

*Bense onların
duymadıklarını, görmediklerini bilenim
ancak o mühür en çok benim*

YAŞAMIN TERAZİSİ

“Bir türlü kurtulamadığım ayağıma bağlı zincirler, anahtarlarını alıp götürmüşler bende son kalan umudu.”

Esra BOZDUMAN

Bir insanın hayatı boyunca bu dengesiz ve yalancı terazi üzerinde kahalaları mı ağır basar yoksa gözyaşları mı? Niye bozulur sürekli bu terazinin dengesi? Nedir olması gereken? Ben de bilemiyorum bayım, bir kuralı falan mı vardır yaşamının ? Bilemiyorum. Düşünmekteyim...Bir kemerde yorgun ölen güneşi seyrederek düşünmekteyim. Uzun bir kefen gibi doğuyu saran geceyi dinlerken düşünmekteyim. Ben düşünürken dertlerim koşuşturur içimde atlarına miğfer giydirmiş süvariler.

Dertlerim; yeter, sakın olun, yoruldunuz dinlenin artık biraz! Akşam olsun diyordunuz, işte oldu akşam. Nedir bu yaşam sevdanız? Ayda mı aradığınız şey. "Yerin dudağından getirilmiş bir KATRE alevdir bu karanfil, ruhum acısından bunu bildi!" der. Karanlıktan korkan yüreğim ondandır; geceye olan bu sevgim, örter tüm acıları, haksızlıkları, hüznüleri...Fakat terk ediyor tüm sevgiler.Bir gülü severim solar, ayı severim yerini güneşe devretmek için saatleri sayar bir acelesi varmış gibi, bir de bir yürek severim, kaçıp gider. Lakin bir sevda vardır içimde terk etmeyen beni bir. O da usulca yol arar kendine.

Nihayet kapıları biraz ispirto ocağı üzerinde taş kesti kalpler ve sanki hiç doğmamış kadar uzun üzülüyorum. Terk ederken ağaçlar yaprakları, ellerim ne işe yarayacağını bilmiyor ilk defa. Mevsim bunun mevsimidir. Gökyüzü sakinleri yaşayamadan ölürler, yeryüzündekiler ise hiç yok olmayacaklarmışçasına vurdumduymaz. Genelde yalnızlıktan şikayet ederler yeryüzündekiler. Ona kalsa mutlu olabilmek için herkes yalnızlığa alışmalıydı bir an önce çünkü kimse kimsenin yalnızlığını içinden çekip alamazdı. Bu kadar şiddetli ve güçlü bir gerçeği bastırmaya çalışmak gereksiz bir çabaydı.

Söylendiği gibi yalnızlık; ağır ve hantaldı, hiç sezdirmeden yavaşça yol alıp beklenmedik bir anda tüm kuvvetiyle çarpıyordu. Bu enkazdan en az hasarla kurtulmak isteyenler göklere uçuyorlardı. Bunu da hayal kurarak başarıyor ve kendi dünyalarını kuruyorlardı. En güzeliydi, yeryüzünden bir beklentisi kalmayanlar için. Ben de o beklentilerin kurbanı olmuştum fakat yerden henüz oldukça yükseleliyordum. Bir şey beni hışımla geri çekiyordu, bir türlü kurtulamadığım ayağıma bağlı zincirler. Anahtarlarını alıp götürmüşler...Aralayarak, sadık ve şen bir melek gelip uyandıracak bende son kalan umudu. İşte o vakit bulacak yolunu, o da gidince benden "Başımdan bir şarkı yükselecek, belleğimizin yok olduğu an, kanımızın şarkısıdır duyulan...Uzak ki uzak bir musiki gibi gelir, dinleyin bu kanımızdır ağlayan." diye bağıyor ruhum.

BİR ŞİİR, BİR HİKAYE

Özay KARAGÖZ

1999 yılında üniversiteyi kazandım, fonetik denen bir ders var. Osman YILDIZ giriyor dersimi-ze ve en ince ayrıntısına kadar işliyor dersi. Ötümlü ses, sızıcı ses, patlayıcı ses... Kasım ayı geldi vizeler başladı, yurttan fonetik dersine çalışıyorum, o an dışardan gelen müzik sesine kulak kabarttığımda Nilüfer “Erkekler Ağlamaz” şarkısını söylüyordu. O an kendimi çok yalnız ve duygusal hissettim. Nilüfer, “Erkekler ağlamaz” dedikçe içimde fırtınalar kopuyordu. Muhalefet damarım tutmuştu bir kere, ben de niçin ağlasın, dedim ve not tuttuğum defteri ters çevirdim başladım yazmaya:

ERKEKLER DE AĞLAR

Araya girince şu yüce dağlar
Ayırınca seni bu uzun yollar
Onun da gözleri yaşlarla dolar
Ağlamaz dediğin erkek de ağlar

Öyle bir ağlar ki yaşlar sel olur
Öyle bir özler ki yanar kavrulur
Sanki yüreğine hançer vurulur
Ağlamaz dediğin erkek de ağlar

Belli etmek istemez ağladığını
Gizlemeye çalışır gözyaşlarını
Görünce gurbetin yazı kışını
Ağlamaz dediğin erkek de ağlar

Ne kadar ararsa eski günleri
Gözünden süzülür inci dünleri
Elinden gelen en son hüneri
Ağlamaz dediğin erkek de ağlar

Ey arkadaş erkekleri duygusuz sanma
Her söylenen söze de sen inanma
Ağlamak belki çare değil amma
Ağlamaz dediğin erkek de ağlar

LÂL-İ VAVEYLÂ

Liyya Beyza TOPALBEKİROĞLU

Leyla olur bazen insan Mecnun'unu bulamadan,
İzleyemeden ömrünü, göremeden.
Yârin kalbini görür gözlerinden,
Yine de tutamaz ellerinden.
Aşıktır bilir insan, yine de sevemez özlemeden.

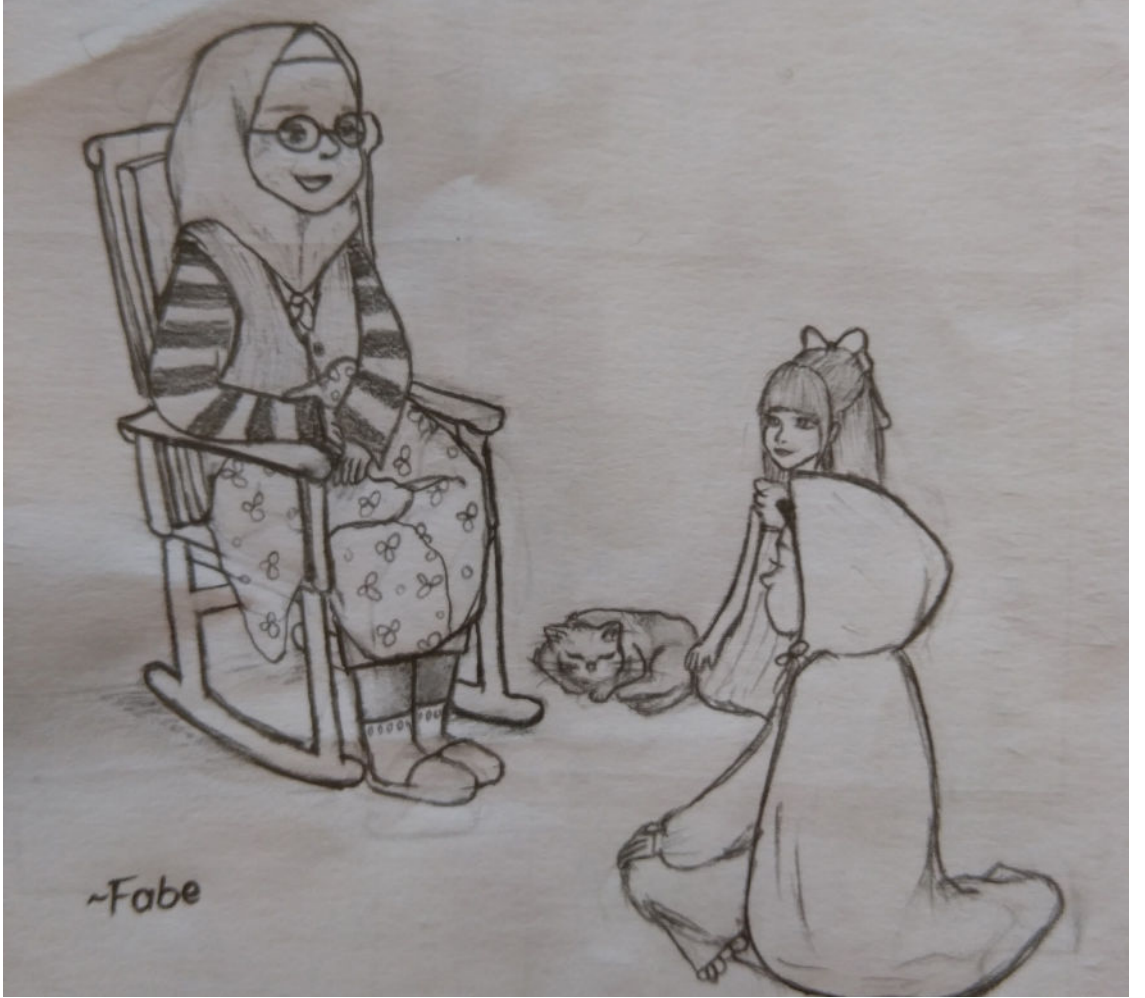
Bilir özlemine değil de umuduna aşık olduğunu,
Ezelde görmüştür kaderinin böyle olduğunu,
Yine de gidemez veda etmeden.
Zamana lâl-i vaveylâ eder insan,
Anlayarak, hissederek isyankar olduğunu.

Tenine düşen gözyaşlarından anlar insan,
Omzunda taşıdığı yükten anlar,
Paçalarına dolanan bebeğin gülüşlerinde sakladığı sırdan,
Aklında yok olan sürgününden,
Lâl-i vaveylâsından anlar,
Beklemekten yorulduğunu...
Ekemez yeniden umut tohumunu,
Kalbine gizlediği aşkını anlamadan.
İstemedi lâl-i vaveylâ ile isyankar olmak,
Râyihasını hissedemez insan.
Omzuna almadan aşkının âlâm-u askamını,
Gizlemeden hiss-i hüzn-ü gamdârını,
Lâl-i vaveylâ edemez insan.
Umuduna sarılamaz insan.

SEBEB-İ HİDAYET

Hatice Meryem YURTSEVEN

Bir varmış, iki varmış, e üç de varmış ama dört kayıp-
mış. Evvel cebimin içinde, arpa kalbur içinde. Pireler vampir iken, develer susmuş iken. Ben ayağımda plastik bebek salları iken. Şaka yaptım canım o kadar eski değil. Şimdiki zamanda. Çooooook uzaklarda eski bir köy varmış. Bakmayın uzak dediğime İstanbul'daymış. Bu köyde Kırmızı Başlıklı Kız ve annesi yaşarmış. Bir gün Kırmızı Başlıklı Kız'ın aklına çok garip bir soru takılmış ve bunu annesine sormaya karar vermiş. Annesi de sofrayı hazır-

lıyormuş. Yemekte portakallı ördek varmış. Kırmızı Başlıklı Kız annesinin yaptığı yemeği hunharca yerken ağzı dolu bir şekilde annesine: "Onno bonom noyo bor osmom yok? Horkoz bono kormozo boşloğomlo hotop odoyor. Boşlok tokmosom kom bolor no doycoklor bono." demiş. Annesi de ona demiş ki: "Sus kızım, her tarafa yemekler saçıldı! Kaç kere söyleyeceğim sana ağzın doluyken konuşma diye! Ama yooook suç bendee... Şeytan, al terliği, fırlat tam on ikiden vur diyor! Ama ana yüreği işte dayanamıyor yavrusuna..." diye yarım saat söylenmiş. Küçük kız sorduğu bu soruya bu yüzden o kadar pişman olmuş ki bir daha soru soramamış. Bu yüzden de adı hep kırmızı başlıklı kız olarak kalmış. Ve hep kırmızı başlık takmış.

Bir gün Kırmızı Başlıklı Kız'ın canı sıkılmış ve ormanın derinliklerini keşfetmek için yola çıkmıştı. Az gitti uz gitti, dere tepe ters gitti. Sonunda yorulup bir ağacın altına oturdu. O sırada çalılar arasında bir kıpırtı olduğunu gördü. Kırmızı Başlıklı Kız bu tür şeylerden korkmadığı için çalılara iyice yaklaştı, yaklaştı; bir de ne görsün! Büyük annesi kanlı elleriyle karşısında duruyor! "Büyük anne yaa ne işin var ormanın derinliklerinde! Hem sen kimi öldürdün de böyle kanlı ellerin? Amaaan ne saçmalıyorum! İnsan öldürmenin kaç yıl cezası var, sen cesaret edemezsin ki! Anaa, dana mı kestin sen yoksaa? Ama sen sineği bile ezemezsin ki büyükanne! Sinekler içsin diye pencerenin önüne koyduğun suyu bile kuşlar götürüyor haberin yok. Amaaan, büyükanne neden ellerin kanlı yaa senin?" "Dur kızım bir motorun soğusun. Ne ormanın derinliğinden bahsediyorsun sen? Bak şurası benim ev. Hani sizin evin iki sokak altında olan. Ayrıca elimdeki kan man değil. Böğürtlen topluyordum çalılardan. Al bakayım sen de ye, yarasın inşallah, ye de büyüyesin yavruuummm. Pek de güzel şeysin tütütütütütüüü..." "İlahi büyükanne öyle desene. Aaa, her yerimi tükürük etmişsin şuna bak. Neyse canım çekti, ver de yiyeyim bir iki tane." dedi ve tam 293 tane böğürtlen yedi. Ve boyu birden 2 metre 93 santimetre uzadı. "Büyükanne ben bunları yerken bir şeyler diyip diyip suratıma tükürüyordun! Ne dedin Allah aşkına da ben böyle oldum yaa Allah Allaaah." "Kötü bir şey demedim ki kızım. Altı üstü yediğin her böğürtlen boyunu bir santim uzatsın dedim. Sen de biraz fazla yiyince böyle oldu işte. Dur, bir daha dua edeyim de biraz düzelsin." dedi büyük annesi ve tekrar küçük kıza tükürmeye başladı. Bir süre sonra Kırmızı Başlıklı Kız'ın boyu aynı Parmak Kız'ın boyu gibi oldu. "Büyükanne ne dedin de aynı Parmak Kız gibi oldum ühühühüüü." diyerek ağlamaya başladı.

O sırada nereden çıktığını bilemediğimiz Parmak Kız geldi ve, "Biri benim adı mı söyledi? Aaa, aynı benim boyumda bir kız inanamıyorum, ahahahaha!" dedi. Bunun üzerine Kırmızı Başlıklı Kız: "Büyükanne şuna bak yaaa Parmak Kız'ın bile maskarası oldum. Bu sefer ne dediiin." dedi ağlamaklı bir sesle. Büyükannesi de ona: "Kötü bir şey demedim kızım. Altı üstü kısalt Allah'ım kısalt, şu güzel kıızı fidan gibi yap, dedim. Ama bu kadar kısalacağını düşünememişim. Sen hiç üzülme emi. Ben şimdi hemencik dua ederim düzelirsiniz ikiniz de." Bunu duyan Parmak Kız: "Neee!! İkimizi de mii?! Vallaha mı? Bunu nasıl yapacaksın? Neyse sustum hadi." Büyükanne tekrar ikisine de tükürmeye başlamış ve sonunda ikisi de daha yaşları anca on iken serpilmiş birer genç kız oldu. Bu olaya inanılmaz sevinen ve bir o kadar da şaşırان Parmak Kız: "Allah senden razı olsun teyze, Allah bin türlü belanı kaldırsın, Allah ne muradın varsa versin, nur yağmurlarında şemsiyesiz kalasın inşallah, cennet bahçelerinde sürüm sürüm sürünesin innnşallah, Allah'ım çooooo aaaaaamiiiiin." Bunun üzerine büyükanne: "Amin kızım amin de, ben sadece bir aracıyım. Senin boyununu uzatan Allah'tır. Hediyeği göndereni görmeyip, bir postacı hükmünde olan hediyeği getirenin elini ayağını öpmek ne derece hilaf-ı akıl bir davranıştır, sen tartasın." Bunun üzerine Parmak Kız biraz düşündü ve büyükannenin söylediklerini sonuna kadar haklı buldu ve dedi ki: "Anladım teyze, çok iyi anladım. Hatta biraz düşününce bana sahip olduğum her şeyi Rabbimin verdiğini ve ona hiçbir şekilde teşekkür etmediğimi fark ettim. Yediğim elmadan tut, giydiğim giysiye, oynadığım oyuncağa hatta aldığım nefese kadar hepsini bana Rabbim verdi ve vermeye devam ediyor. Peki ya ben ona nasıl teşekkür edeceğim?"

Büyükanne derin bir nefes alarak başladı konuşmaya: “Bak kızım, bu yaşadığımız dünya hayatı bir imtihandır. Rabbimiz bizden kalu bela da söz almıştır. Yani kalu bela dediğim bütün insanların dünyaya gönderilmeden önce yaşadığı yerdir. Bütün insanlar oradayken Rabbimizin emir ve yasaklarına uyacağına söz vermiştir. Rabbimiz bizi imtihan için göndermiştir. Yani bizim sözümüzü tutacağımıza ve ya tutmayacağımıza göre bizi cennete ve cehenneme koyar.” Parmak Kız sözünü keserek: “İyi de Allah bizim ne yapacağımızı, nasıl davranacağımızı bilmiyor mu da bizi sınava sokuyor? Neden cennetlikleri cennete, cehennemlikleri de cehenneme direkt atmıyor?” “Aferin, Parmak Kız. Çok güzel bir soru sordun. Allah her şeyi bildiği için bizi sınava soktu zaten.” “Nasıl yani?” dedi Parmak Kız merakla. “Az sabret hele kızım. Rabbimiz eğer bizi imtihan etmeden cennete veya cehenneme koysaydı ehl-i cehennem ‘Belki biz Müslüman olup cennette gidecektik, sen ise bizi direkt cehennemine attın, bunu kabul etmiyoruz.’ diyeceğini biliyordu da önce bizi imtihan ediyor.” “Vay canına. Bunu hiç böyle düşünmemiştim.” “Evet, Parmak Kız şimdi senin soruna gelelim. Sen Rabbimize ‘Nasıl teşekkür ederiz?’ dedin. Şimdi bu soruyu biraz daha genişletelim ve anlattıklarımızla toparlayalım. Size misallerle açıklamaya çalışacağım kızlar Allah’ın izniyle. Mesela bir uykudan gözlerinizi açtınız. Bir uçaktasınız. Ne geçmişiniz ne de geleceğiniz hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Bu uçakta her türlü eğlenilecek şey var, bir sürü de yiyecek içecek... Fakat önünüzde bir darağacı herkesi sırayla alıyor. Peki, bana dürüstçe cevap verin. Siz hiçbir şey yokmuş gibi muvakkat lezzetler veren zevklerle mi ilgilenirsiniz yoksa ben buraya nasıl geldim? Beni buraya kim koydu? Buraya getirilmemdeki amaç nedir? Bu önümdeki dar ağacı da nedir, herkesi sırayla alıyor, beni de alacak, ne yapmam gerekiyor?” mu dersiniz.” “Tabii ki de son söylediğin.” dedi iki kız aynı anda. Büyükanne tebessüm ederek devam etti.

“Evet aynen öyle, en divane adam dahi aynı şeyi der. Farkettiyseniz size verdiğim misal dünya hayatını anlatmaktadır. Geldiğimizde mazi ve gelecek hakkında bir bilgimiz yoktu. Bütün ahablar sırasıyla kabrin öbür tarafına geçiyor. Aynı verdiğim misal gibi burada bize muvakkat lezzet veren şeyler vardır değil mi? Evet şimdi gelelim ne yapmamız gerektiğine. Mesela bir makine aldık eve. Bu makine değişik bir makine nasıl çalışacağını bilmiyoruz. Ama biliyoruz ki bu makineyi birisi icat etmiş ve nasıl çalışacağını biliyor. Ve elbette bu makineyi icat eden makine için bir kullanma kılavuzu yazmıştır. Kullanma kılavuzunu okuyup uygun bir şekilde çalıştırmamız gerekir. Eğer kılavuzu okumadan kafamıza göre çalıştırmaya çalışırsak makineyi bozarız. Bu bariz bir şekilde bellidir. Evet, işte insan da aynen öyledir. İnsanı yaratan elbette bir kılavuz da göndermiştir. İşte bu kılavuz Hz. Cebrail aracılığıyla Allah’ın peygamber efendimize (s.a.v.) gönderdiği Kur-an’ı Kerim’dir. Peki bizim kılavuzumuzda ne yazıyor? Rabbimiz bize neleri yapıp neleri yapmamamızı söylemiş. Hadi birlikte göz atalım. İlk vahiyde gelen emir ‘Oku!’ emridir. ‘Oku! Yaradan Rabbinin oku!’. Peki ya Rabbimizin adıyla nasıl okuruz? Bismillahirrahmanirrahim. Rahman ve Rahim olan Allah’ın adıyla. Bakın yavrularım, Bismillah her hayrın başıdır. Bütün mevcudat lisan-ı hal ile Bismillah, der. Bismillah ne büyük tükenmez bir kuvvet ne çok bitmez bir bereket olduğunu anlamak isterseniz anlatacaklarımı can kulağıyla dinleyiniz. Bir hikayecik ile size beyan edeceğim. Eskiii zamanlarda Arap çöllerinde seyahat eden adama gerektir ki bir kabile reisinin ismini alsın ve himayesine girsin. Böylelikle şakilerin şerrinden kurtulup hacatını tedarik edebilsin.” Büyük annenin sözünü keserek; “Şaki ve hacatını tedarik etmek ne demek büyükanne?” dedi merakla Kırmızı Başlıklı Kız. “Akılınıza takılan böyle sorular olursa sorun yavrum. Şaki; yol kesen yani eşkiya demek. Hacatını tedarik etmek ise; ihtiyacını sağlamak, karşılamak anlamına gelir.

Neyse devam edelim. Nerede kalmıştık? Hıh, hacatını tedarik edebilsin. Yoksaa tek başıyla hadsiz düşman ve ihtiyacatına karşı perişan olacaktır. Şimdi buraya kadar ne anladık tartışalım.” Parmak Kız hemen atıldı: “Burada eski zamanlarda yolculuk için dışarı çıkıldığında kötü insanların bize saldırısından korunmak için arkamızda güçlü biri olduğunu söylememiz gerektiğini anlatıyor değil mi teyze?” “Aynen öyle, aferin yavrum. İşte böyle bir zamanda iki adam seyahat için sahraya çıkıp gidiyorlar. Onlardan birisi mütevazi idi. Diğeri mağrur yani kendini beğenmiş, gururlu, kibirli imiş. Mütevazi olan eşkiyanın zulmünden korunmak için bir reisin ismini almış, mağrur almamış. Alanı, her yerde selamle gezdi. Bir katıu’t-tarike yani eşkıya rast gelse der: ‘Ben filan reisin ismi ile gezerim.’ Şaki def olur, ilişemez. Bir çadıra girse o nam ile hürmet görür. Öteki mağrur bütün seyahatinde öyle belalar çeker ki tarif edilmez. Daima titrer, daima dilencilik ederdi. Hem zelil yani küçük düşmüş, hem rezil oldu. “İşte ey yavru, bizler ve gelmiş geçmiş bütün insanlar o seyahatlardır. Şu dünya ise bir çöldür. Aczimiz ve fakrımız hadsizdir. Düşmanımız hacatımız nihayetsizdir.” “Ya, öyle mi? Peki buradaki düşmanımız kimdir?” diye sordu Parmak Kız. “Evet kızlar, bana böyle sorularla gelin. Hayatına muzır yani hayatına sıkıntı veren mikroptan tut, taa zelzeleye kadar binler taife düşmanları, hayatına karşı tehacüm, yani hücum eder vaziyetinde görülür. Tek bunlarla da sınırlı değildir. Geçmişten gelen pişmanlıklar ve gelecekte gelen endişeler dahi bizim düşmanımızdır. Hem Allah’ı inkar eden ehl-i gaflet için bu korkular, düşmanlar daha fazladır. Çünkü inanmayan bir kimse dünyayı ve insanı Hakim, Alim, Kadir, Rahim, Kerim bir zatın tasarrufunda tasavvur etmediği için yani düşünmediği için ve tesadüf ve tabiata havale ettiği için öleceği gerçeği onu sürekli olarak korkutur.

Oysaki iman eden bir kimse ölümün bir son olduğunu bilir ve ölümden ehl-i gaflet kadar ürkmez.” “Hımmm. Şimdi anladım. Bunları düşünmekten gelen sıkıntılar ve başımıza gelen musibetler bizim düşmanımızdır öyle mi?” “Evet, aynen öyle güzel kızım. Ama sakın haa Rabbim beni -haşa- sevmiyor mu da bana elem veren musibetleri gönderiyor demeyesin. Çünkü ayağına değen taş bile senin imtihanındır. Bu konuda müminin ayağına taş bile değse cennete karşılığı olacağını söyleyen bir hadis-i şerif bile vardır. Ayrıca Necip Fazıl’ın bir sözü vardır: ‘Ayağın taşa takıldığında Allah kahretsin bile dememelisin. Dua etmelisin ki taşa takılan bir ayağın var.’ Ne kadar güzel söylemiş değil mi? Artık hikayeye geri dönelim. En son ne dedik? Düşmanımız hacatımız nihayetsizdir. Madem öyledir, şu sahranın Malik-i Ebedi’si yani her şeye sahip olan Allah ve Hakim-i Ezeli’sinin yani başlangıcı ve sonu olmayan Allah’ın ismini al. Taa bütün kainatın dilenciliğinden ve her hadisatın karşısında titremekten kurtulasın.

Eveet, bu kelime öyle mübarek bir definedir ki: bizim nihayetsiz aczimiz ve fakrımız, bizi nihayetsiz kudrete, rahmete rabtedip yani bitiştirip Kadir-i Rahim’in dergahında yani çok merhametli ve sonsuz kudret sahibi Allah’ın huzurunda aczi, fakrı en makbul bir şefaatchı yapar. Eveet, bu kelime ile hareket eden o adama benzer ki: Askere kaydolur. Devlet namına hareket eder. Hiçbir kimseden pervası yani korkusu kalmaz. Kanun namına, devlet namına der, her işi yapar, her şeye karşı dayanır. Yani kızlar, her hayır işin başında Bismillah deyin. Vesselaam.” Bu uzun hikayenin ardından kızlar mayıştı ve ağacın altında birbirlerinin omzunda uyuyakaldılar. Bunu fark eden büyükanne onların bu haline gülümseyip onları eve taşıdı ve güzel bir uyku çektiler...

BİR YAZAR, BİR SÖZ

Ayşe Müberra YAĞCI

“Ey! Kendini insan bilen insan! Kendini OKU!”

Şule Yüksel ŞENLER / HUZUR SOKAĞI

“Becerikli ve usta bir kimse zihnine bir şeyler alırken son derece dikkatlidir. Zihnindeki her şeyi sınıflandırır ve kusursuz bir düzene sokar.”

Arthur Conan DOYLE / SHERLOCK HOLMES

“Ne pahasına olursa olsun asla yılmayacaksın. Duygusallığa yer yok bu çetin dünyada. Acırsan acınacak hale düşersin. Herkes önünde diz çöktüğü sürece güçlüsün. Bunu sakın unutma !”

Bahadır YENİŞEHİRLİOĞLU/ TAHTA AT

“Yıllarca bir derdin peşinden koşup her eve geldiğinde ailenin başka bir dünya kafasıyla sana kurduğu baskıdan dolayı bunalmak üzere olan kardeşim, seni çok çok iyi anlıyorum. Derdine sınırsız sarıl ve sabret. Güzel günler gelecek, söz.”

Hikmet Anıl ÖZTEKİN / FESLEĞEN

“Şimdi geriye dönüp bakıyorum da annemin elini tutarak yürümeyi ,elini tutarken yüreğine sarılmayı, babamla geçirdiğim hafta sonlarını ve hiç kırılmayacak sandığım oyuncaklarımı..Dümdüz yol varken tümsekten yürümeyi özledim ben.Annemin ” Oğlum düşeceksin.” Derken sesindeki telaşını özledim. Taşlardan kaleler yaptığımız futbol maçlarını özledim. Herkesin oynadığı fakat kimsenin kaybetmediği oyunları...Körebe oynarken o an orada bulunan herkese güvenmeyi özledim.Şimdilerde gözlerim açıkken bile güvenemiyorum insanlara.Çocukluğumu özledim, menfaat gözetmeden düşünmeyi..Kötülük namına hiçbir şey bilmeyecek kadar cahil olduğum günleri özledim. Büyümek isteyecek kadar saf olduğum günleri ...”

Fatih YAĞCI / HASBELKADER

“ ‘Hayırlısı’ diyorum tek bir sözcükle geçmişime hükmetmeye, geleceğimi fethetmeye karar vermişken...

Onur KAPLAN / HAYIRLISI

Sevgili Dost,
İnsan yoktu ve sınır yoktu. İnsan geldi ve elindeki tebeşirlerle sınırlar çizmeye başladı. Daireler, dikdörtgenler, üçgenler çizgi. Etrafını çizdiği alanların kenarına, Benim tabelasını da iliştmeyi ihmal etmedi. Bir yere ilk olarak gelmek, oraya sahip olmaya yetmiyordu. Bu yüzden ne tebeşiri elinden düşürdü ne de çizilen daireler birbiriyle kesişmediği sürece geometrinin mutluluğuna bir gölge düştü. Ama ne zaman iki çember birbiri içine geçti ve ne zaman iki Benim çakıştı, o zaman sınır taşları yerinden oynadı ve sökülerek mancınıklara dolduruldu.”

A. Ali URAL / POSTA KUTUSUNDAKİ MIZIKA

“Çizgili kağıt verirlerse, yan çevirip yaz.”

Juan Ramon JIMENEZ

Fabe

“**E**y özgürlük!

Seni seviyorum. Sana muhtacım. Sana aşığım. Sensiz hayat zordur. Sensiz ben yokum. Varım, ama ben yokum. Yani o var olan ben değilim. Ben, sensiz boş, anlamsız, şaşkın, avare, ümitsiz, kalpsizi, ışıksız, tatsız, beklentisiz, beyhude, yani bir hiç olacağım.

Ey özgürlük! Senin sevgi, dostluk ve şefkatinle beslenmişim.

Ey özgürlük! Senin yüksek ve özgür endamın, benim mabedimin güzellik minaresidir.

Ey özgürlük! Senin masum ve renkli güvercinlerin, benim sırdaş ve aşına dostlarımdır. Barış güvercinidir onlar. O güvercinler, benim tüm ümit ve iyi haber masajlarımın ve bütün müjdelerimin habercisidir.

Ey özgürlük! Keşke seninle yaşasaydım, seninle can verseydim. Keşke sende görseydim, sende uyansaydım, yazsaydım, söyleseydim. Sende hissetseydim ve seninle olsaydım!

Ey özgürlük! Kutlu özgürlük!

Hayatım senin içindir. Gençliğim senin içindir. Varlığım senin içindir.

Ya sen beni yanına çağır.

Ya ben seni yanıma çağırayım...”

Ali ŞERİATİ / KENDİNİ DEVRİMCİ YETİŞTİRMEK

YORULDUN MU? OKU O ZAMAN!

Melih İNANLI

Bu yazıyı okuduğuna göre yorulmuş olmalısın. O halde biraz dinlen okurken. Yoruldum dersin, dersin de nedir seni yoran? Çevren mi? Dersler mi? Ailen mi? Bunlar sadece bu hayatın, güçsüzleri aradan çıkarmak için oynadığı birtakım oyunlar... Sahiden, güçsüz müsün? Eğer öyleysen hayatın daha da berbat bir hal almadan ayağa kalkmaya ne dersin? Çünkü sen ayaklarının üzerinde durmadıkça her zaman güçlülere yük olursun ve bu da seni daha da güçsüz ve muhtaç hale getirir çevredekilerin gözünde. Sadece yapman gereken içinde bulunduğun kötü psikolojiden çıkmak... Nasıl mı? Hemen cevaplayalım: Sorunların üstüne gitmelisin. Ve bu umutsuz bir şekilde olmamalı. Örneğin, önündeki kapıyı kırarak da eve girebilirsin, anahtarla da ... Kapıyı kırarsan hem sen zarar görürsün hem de kapı ... Ama azıcık sabredip zaman ayırarak anahtarı bulsan ve anahtarı kullanarak kapıyı açsan ne senin canın acır ne de kapının. Hayattaki sorunlar da böyledir işte. Üstüne gidip devirmek istersen hasar alabilirsin. Rahatsız eden biriyle kavga etmek gibi mesela, kavga edince daha büyük bela da açabilirsin başına. Ama kavga yerine konuşmayı, daha doğrusu sakince konuşmayı denesen, yani azıcık zaman ayırıp anahtar ile kapıyı açsan daha etkili sonuçlara ulaşabilirsin. Anahtarları denemek zaman kaybettirebilir, ama değerli olan zamanın mı yoksa canın mı? Ve o sorunların sonu gelmez. Sorunlar konuşularak çözüme ulaşırsa herkes için daha iyi olabilir. Kavga ile sonuçlandırılmak istenen sorun büyür, içinden çıkılmaz bir duruma dönüşür.

Bırak şu, "Hayat üstüme geliyor, güçsüz kaldım." laflarını lütfen. Sen böyle diyerek kendini hüznün içine atıyorsun. Bu da ya psikolojine ya sağlığına ya da canına mal olur. Bırak şu elindeki sigarayı, at çöpe gitsin. Efkarlı olduğunu söyleyip içerek kendine zarar verirsin. Çıkarsana seni üzen sebepleri şu hayatından... Gör bak, nasıl mutlu olacaksın! Ha, bu arada, çıkar derken sebepleri, tamamen sil demiyorum, insanlara anlayış göstererek, onlarla konuşup anlaşarak aradaki buzları eritebilirsin.

Burada ise devreye anlayış giriyor, yani pek çok kişinin karşılaştığı ama bir türlü gururunu bahane edip yapmadığı şey. Maalesef ki anlayış çoğu zaman ileri görüşlü kişilerde rastlanır. Çünkü kişi, ileriye düşünerek anlayış gösterir veya en basitinden yeri geldiğinde senin yüzüne vurur durur gösterdiği anlayışı. Anlayış, affetmek, özür dilemek, bunlar kimsenin gururunu ayaklar altına almaz, anlayış göstermezsen "anlayışsız uyuzun teki" derler. Affetmezsen de aynısını diyebilirler belki de, daha ağırını söyleyebilirler yahut affetmediğin için sana. Belki de en yakınını kaybetmiş olursun. Hatana rağmen özür dilemezsen de kendini hata yaptığın kişiye karşı rezil edersin ve ona karşı gururun ayaklar altına alınmış olur ya da "dik kafalı" olursun. Eğer gururuna çok düşkünsen anlayış göster, affet, özür dile, elbet karşılığını alırsın. Ya bu hayatta, ya da adres değiştirdiğinde.

İşin özü, çözüme yönelik davran, çare ara, ümitsizliğe kapılma, anlayışlı, hoşgörülü ol; affetmesini, kusuru görmemesini, kusuru örtmesini, özür dilemesini bil! Ne sana yapılan kötülüğü hatırla, ne de sana yapılan iyiliği... Bunları yaparsan tam anlamıyla "Sevilen bir insan" olursun. Her şeyde pozitif bir şeyler bulmaya çalış, hani her kötü olayın mutlaka iyi olan yanı olur ya! İyi şeyler ara ve iyi şeyler konuş. Burada iyiliği "pozitif görüş açısı" ve "insanın içini açabilecek şeyler" anlamında kullandım, belki de başkası için iyilik; anlayışsızlık, ümitsizlik ile kendini bırakmak demektir. Aman karışmasın!

Son olarak, dediklerimi yapmadıkça ne yazık ki mutsuzluğa mahkumsun. O yüzden, şimdi başına gelen en üzücü olayda dahi iyi bir şey ara, hatalıysan özür dile, üzülüysen affet, kızdıysan anlayış göster! Ne kavganın sana faydası var, ne efkarından içtiğin sigaranın, ne üzüntüden koluna vurduğun jiletin, ne de ağlamanın. Sadece çözüme odaklan ve ileriye düşün.

Mutluluklar...

YÜRÜYORUM

Fatma Hanım TEKİN

Sessiz, sakin bir sokaktayım.

Yürüyorum... Yürüyorum... Sokağın hari-kulâde sükûnetine ayak uydurup, yürüyorum. Dilhun bir sokak bu, ağlar hep yıkık dökük evleri. Görürüm ama bir şey gelmez elimden. Tutamam sarmaşıklarından.

Yürüyorum. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilmeden yürüyorum. Bu meys köşe başları hangi yaşanmışlıkların izlerini taşır böyle ölürcesine bilmem. Bilmem ama hissedirim. Meftundur bu soğuk sokaklar grinin her bir tonuna. Akla başa renk gelmez “sokak” deyince. Kaldırım taşları, sokak lambaları, karamsar tehayyüller... Griye bürünmüştür her biri. Soğuktur.

Bırakıvermişim kendimi safderun karanlığa. Sebepsizce yürüyorum. Yer yer sular birikmiş bu kirli kaldırımlarda. Yıllarını, bir binayı ayakta tutmak için harcamış eski, paslanmış demir parçaları dimdik ayakta durmayı başarıyor her şeye rağmen. Tüm yaşanmışlıklara rağmen.

Ruhumda deruni bir şiir dinletisi. Sokağın efsunkâr sessizliğinin içinde, kalbime düşen şiir. Ansızın aklımda beliren mültefit bir simâ. “Kimsin sen?” cevabını bulamadığım bu soru yalnızlığımdan mütevellittir.

Ben istemedim böyle olmasını. Dertlerimle hemdem olurken yalnızlığıma namağlup olmayı... Mukadderat deyip geçeceğim lâkin gönlüm el vermez... Susuyorum. Velhasıl konuşsam da anlatamam kimsesizliğimi.

Bu metruk sokağın tek dayanağıdır belki de içindeki çocuklar. Çocuklar, sanki her yer siyah bu tabloda. Bir tek onlar mavi, bir tek onlar yeşil, bir tek onlar beyaz. Önceleri her evden hoş sohbet kokuları gelirdi. Şimdi ise bu تنها sokağa yaraşır biçimde, toplansan bir elin parmaklarını geçmez burada yaşayanlar.

Sokağın girişindeki kahverengi bina. Daha önce ilgimi çekmemişti hiç bu kadar. “Nasıl saklayabilmiş naifliğini böylesine?” dedim. Yıpranmış, yıpranmış ama yaşamakta hala. İçinde yaşayana müteşekkirdir... Belli ki iyi bakmış ona. Penceresindeki menekşe saksısı teferruat kalır bu güzellikte. O da pek memnun halinden. Merak ettim doğrusu. Bilmezdim buralarda böyle insanların da var olduğunu. Bilmezdim. Demek ki onlar da bana benzer. Demek ki onlar da mâziye tahassüdüdür.

GÜZ NOTLARI

İsmet ÖZCAN

Güzün her gelişine
Yaprakların düşüşüne
Gidişine hüznle
Aşkla bakar gözlerim

Rüzgarla dans eden selvilerin dibinde
Ağaçların gölgesine yansıyan ruhumda
Senin için dizilmiş çiçeklerin arasında
Aşkla bakar gözlerim

Gözümden dökülen yaşlar bir ayrılış değildir
Katredir, sevgiliye ulaşmak için çaba sarf eden
Güzün çaresizce yakarışı gönlümü sızlatırken
Göz kapaklarım yavaş yavaş kapanırken
Kalbimin atışları ağır bir uykuya dalarken
Yine de yine de sana aşkla bakar gözlerim

“*E*n yüksekten uçan martı, en uzağı görendir.”

MARTI JONATHAN LIVINGSTON

Pınar Sude GENÇ

Ne Anlatıyor?

Çoğu martı, yalnızca karnını doyurabilmek için uçar. Rutinlerini yerine getirir, karnını doyurur ve bundan hiç şikayet etmez fakat Martı Jonathan onlardan çok farklıdır. Onun için önemli olan karnını doyurmak değil, uçmaktır. Kanatlarını açarak, gökyüzünde keyifle süzülmeyi yemek aramaya tercih eder Livingston. Onun bu tutkusu sürüden farklılaşmasına sebep olur. Bütün martılar karınlarını doyurmaya çalışırken, Jonathan en kısa sürede en fazla yüksekliğe uçabilmek için çalışmak zorundadır. Başarmak ve öğrenmek, onun için, diğer sıradan martılar ile yemek aramaktan çok daha iyidir! Jonathan sınırlarını zorlar, bir hedef belirler, hedefine ulaşmaya çalışır ve nihayet özgürlüğü tadar.

Ailesi ve diğer martılar, Jonathan'a yaptığı şeyin doğru olmadığını söylese de Jonathan hedefinden ve yolundan şaşmaz çünkü sınırlarını öğrenmek, gökyüzünde

neler başarabileceğini bilmek istiyordur. Öğrenmek ister Martı Jonathan, öğrenmek ister.

Birkaç başarısız deneme yaşasa da çalışmaya devam eder çünkü başarısızlıklar, içinde yanan başarıma duygusunu iyice tutuşturan bir barut gibidir sadece ve en sonunda közlere ulaşacağını farkındadır. Bir kez, sadece bir kez ağır bir şekilde yaralanan Jonathan, kısa bir süre de olsa çalışmalarına ara verir. Sürü tarafından dışlanması, ailesinin baskıları üzerine bir de bu yaralanma olunca biraz durur fakat bu duraksama sadece dinlenmesini sağlar.

Vazgeçecek gibi olsa da durup soluklandıktan sonra, çok daha iyi bir şekilde gökyüzüne geri döner. Öğrenmeyi çok isteyen iç sesinin çığlıklarını susturmaz çünkü...

Yılmaz, çok çalışır, çok uğraşır ve diğer martılar tarafından dışlansa da sonunda hedefine ulaşır. Diğer martılar onu cezalandırarak çok uzak bir yere yollar. Martı Jonathan orada kendisine öğrenciler bulur ve onları da eğitir.

“*C*ehaletimizi kırabiliriz, becerilerimizi, yeteneklerimizi ve zekamızı kullanarak kendimizi bulabilir, kendimiz olabiliriz! Uçmayı öğrenebiliriz!”

“*O*nların her birinin yaşamındaki en önemli şey, her şeyden çok sevdikleri uçuş konusunda kendilerini aşmak ve mükemmele ulaşmaktır.”

“
*A*rtık yaşamak için bir nedenimiz
 olmalı; öğrenmek, keşfetmek, özgür olmak gibi. ”

Kitap Üzerine

Martı Jonathan Livingston, ihtiyacını duyup başımızı kaldırdığımız vakit, bizlere yön verebilecek bir kütüp yıldızı gibi...

Hepimizin bazı hedefleri vardır. “Hayal” diye süslü bir isim takarız onlara önce. Daha sonra, ulaşabileceğimizi fark ettiğimiz anda onun yerini “Hedef” kelimesi alır. Gerçekten de bu böyle değil midir? Hepimizin bazı hayalleri vardır ve bu hayalleri gerçekleştirebilmek için yaşarız. Kiminin hayali doktor olmaktır, kiminin ise anne olmak... Kiminin hayali mutlu olabilmektir, kiminin ise cennete gidebilmek...

Önümüze koyduğumuz bu gayeler ile yaşam yolunda yürürken bazen ise koşarken, çok yorulduğumuz anlar olur. Soluklanmak isteriz fakat bazen de o yolda yürümeye devam edebilmek için yeterli gücü bulamayız kendimizde. İşte o anlarda pes etmemek için Martı Jonathan’ı örnek almalıyız. Bizim de sürüden dışlandığımız zamanlar olabilir. Önemli olan ise, doğru şeyi yaptığını bilerek içini ferah tutmak ve doğru düşünceden ayrılmaktır.

Bu kitap anlatılabilecek değil yaşanılabilecek bir eser. İçinizde coşturduğu duyguları ancak kendiniz hissedebilirsiniz. Belki bir gözyaşı ile kapatacaksınız kapağı, belki de kocaman bir gülümseme ile. Ben okuma ihtiyacı duydukça tekrar tekrar okuyacağım çünkü ilaç hissiyatı veriyor adeta...

Ve Martı Jonathan Livingston seni hiçbir zaman unutmayacağım...

Yazar Richard Bach Hakkında

Richard Bach (23 Haziran 1936) ABD’li yazardır. Türkiye’de özellikle Martı kitabıyla ünlüdür. 1970 yılında yazdığı Martı kitabı büyük ilgi gördü. Bach 1977’de, Martı filmini çekti. Kitapları halen daha büyük ilgi görmektedir.

“
*Ç*ünkü rakamlar sınırları belirler; iyinin, mükemmelin
 sınırları yoktur. ”

ŞİMDİ DAHA ANLAMLI

Nisanur ÖNAY

Yağmurlar şimdi daha anlamlı,
Ve biraz da birikmişlikler acıttı canımı
Derin bir nefeste içime çektim bu koca şehri
Veremedim geri,bu son nefesim sen mutlu ol yeter ki.

Ölüm şimdi daha anlamlı,
Soğuk bir toprağa tebessüm eder bu zavallı
Biraz küflenmiş bu ruh, biraz da kirli
Yarım kalmışlıklar istila etti şu vefasız yüreğimi.

Karanfiller şimdi daha anlamlı,
Kurut ve ek tabutuma bir gün benim için onları
Vazgeçtim,astım hayallerimi
İçimde müebbet kurmuş bir tebessümün acı zehri.

Tebessümler şimdi daha anlamlı,
Mutlu gözüktürürler sadece birkaçı
Gözler anlatır bazen her şeyi
Hayal eder durursun pencereindeki silueti

Düşünmek şimdi daha anlamlı,
Kapat kirpiklerini ve seyret yıldızları
Hep daha hoş olur gece grisi
Mutlu kal,ben gidiyorum devam ettir ne olur hikayemi.

FİLM KÖŞESİ

Duygu ADIGÜZEL

Filmin Adı HİCHKİ (HIÇKIRIK)

Tür

Dram

Yapım Yılı ve Yeri

2018 - Hindistan

Hichki Filmi Oyuncuları

Rani Mukerji, Supriya Pilgaonkar, Asif Basra

Yapımcı

Aditya Chopra, Maneesh Sharma

Yönetmen

Siddharth Malhotra

*“Normal bir öğretmen sadece size öğretir,
İyi bir öğretmen anlamınızı sağlar,
Çok iyi bir öğretmen size nasıl yapacağınızı gösterir,
Fakat bazı öğretmenler hayat boyu bizim ilham kayna-
ğımız olur.”*

Ön yargılarınızı yıkın!

Bollywood yapımlarından HİCHKİ (HIÇKIRIK)...

Başrolü Rani Mukerji'nin üstlendiği bir Hint filmi. Filmde nörolojik bir sorunu olan öğretmenin iş bulma macerasını anlatıyor. Nörolojik sorunu ise istemsiz hıçkırığa benzer sesler çıkarması... Bu sorunu nede niyle hiçbir okul onu öğretmenliğe almıyor. AZİZ NOTKER'e kadar...

Kendisinin de okuduğu okulda öğretmen olarak işe alınıyor, bir tür “gözden çıkarılmış” sorunlu bir sınıfa öğretmenlik yapması karşılığında. Öğretmenlik için verilen sınıfın, gerek yaşamsal gerekse maddi sorunları yüzünden öğrenmekten vazgeçmiş bir sınıf. Fakat azimli öğretmen, farklı öğretme tarzıyla, öğrencilerine yaklaşımlarıyla bu bahaneleri yıkmaya çalışıyor. Bakalım bunda başarılı olabilecek mi? Tavsiye bizden, izlemek sizden...

SONU MUTLU, HERKESTEN UZAK

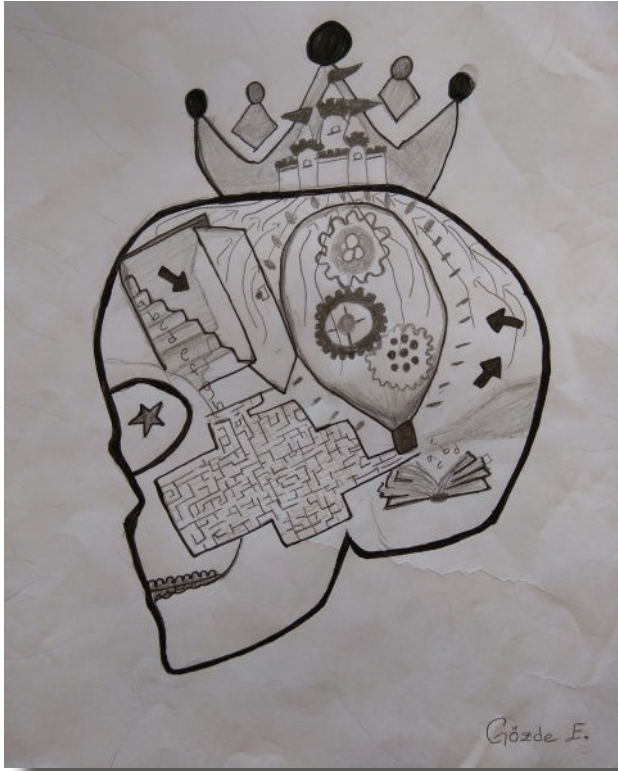
Fatma Betül ÖZÇELİK

Sonu Mutlu

Yıldızların dilini de bilsemdi
Kötü mü olacaktı
Ah şu ay, masalını anlattı
Kördüğüm gibi peşi peşine
Sıralı sıralı
Yıldızların arasına saklandım
Dinlemeye çalıştım
Gönül kulağımı verdim
Ama duyamadım
Mutlu olmalı yine de bu
Esrarengiz masalın sonu
Yoksa anlatırken ne hilal
Ne de kalır mıydı gökyüzünde
Vasıl-ı kalam yıldızlar
Dökülüverirdi hüznüne

Herkesten Uzak

Herkesten uzak, kimsesizim
Soğuk duvarları gibi
caddenin
Sokak lambalarının altında
Uçan sineklere bile hasretim
Kilometrelerce uzak,
mesafeliyim
Gözyaşları gibi güneşin
Kapanıyorum sanırım
daha da
Kalabalıklar arasında bir tek
gibiyim

ZİHİN SARAYI

Zeynep KÜÇÜK

Beynimizden hiçbir bilgi silinmez. Algılanan her şey depolanır. Ama bütün bilgilerimizi her zaman hatırlayamayız. Hafıza sarayı, hatırlamak istediğimiz bilgileri şifreleyerek kayıt altında tutmamızı ve daha kolay hatırlamamızı sağlar. Bir çeşit hafız geliştirme metodudur. Kütüphanelerin yakıldığı, bilgilerin güvenli bir şekilde saklanamadığı dönemlerde bilgiler bilgileri hafızalarından tutmak için uyguladığı bir tekniktir.

Teknik aslında bilgileri belli sembollerle kodlayıp oluşturduğumuz sarayda yerleştirmektir. İlk olarak bilgileri kodlayacağınız saray seçilir. Bu sarayı istediğiniz gibi hayal edebilirsiniz ne kadar çok ayrıntılı ve büyük olursa o kadar çok bilgi saklayabilirsiniz. Zihin sarayınızın bildiğiniz bir yer olması bilgiye daha kolay ulaşmanızı sağlar. Mesela evinizi zihin sarayınız yaptığınız da zaten önceden aşina olduğunuz bir yer olduğu için size kolaylık sağlayacaktır. Ayrıca zihin sarayınız mahalleniz, bir yol lokasyonu, okulunuz da olabilir.

İkinci olarak saray çok iyi tanınmalıdır. Sarayınızı en ince ayrıntısına kadar bilmelisiniz. Farklı eşyalar bulup ilgi çekici şeyleri konumlandırabilirsiniz böylece daha çok aklınızda kalır. Kendinize bir rota belirleyin. Mesela, mekânınızı eviniz belirlediyseniz kapıdan girdiğiniz ve odanıza kadar izlediğiniz bir güzergâh oluşturabilirsiniz. Rotanız da farklı şekilde baştan sona doğru değil de, sondan başa doğru da bir yol izleyebilirsiniz. Sarayınızı tanımanızda da etkili bir yöntem olur.

Sonraki adım bilgileri yerleştirmek. Bilgileri sarayınızdaki odalara, eşyalara sembollerle kodlayabilirsiniz. Ne kadar çok eşya ve sembol kullanırsanız bilgileri o kadar karıştırmazsınız. Bilgilerin benzerliklerine göre odalara ayırabilirsiniz. Zihin sarayınızı yönetmek sizin elinizde. Bilgileri hikâyeleştirmek çok önemlidir güzergâhınızla uyum sağlayın ve o şekilde hikâyeleştirin. Odalarda dolaştığınızı, hareketlerinizi etrafınızda gördüğünüz şeyleri düşünün.

Son olarak sarayınız da sık sık dolaşın ve farklı açılardan inceleyin sarayınızı iyi tanırsanız bilgileri hatırlama hızınız artar. Aynı anda iki bilgiyi düşünüp kendinizi geliştirebilirsiniz. Bunlar sayesinde hatırlamayı hızlandırabilirsiniz. Sarayınızı ziyaret etmediğiniz takdirde bilgilerinizi daha yavaş hatırlarsınız. Mümkün olduğunca orada vakit geçirmeye çalışın.

Dört maddeyi uyguladığınızda artık sizin de bir zihin sarayınız olmuş olacaktır. Onu istediğiniz gibi kullanabilir istediğiniz gibi yönetebilirsiniz.

İŞIKLARI KİM SÖNDÜRSÜN?

Ayşe Müberra YAĞCI

Aklım kaybolmuş ülkemin sokaklarında
Yakınlar uzak olmuş sanki
Şikayet etmez sırlanırmış bu dil
Elzemmiş susmak artık belki de hiç konuşmamak

Mim koymuş kalbime hayat .
Ümitlerimi kaybetmiş ilk önce ,
Bitmemiş tek tek silmiş maizi ,
Ezilmiş ayaklarımın altında çocukluğum.
Ruhum sükut etmiş de ,
Rüyalarım bozmuş sessizliği.
Artık ağlayarak arar olmuşum geceyi.

Yol çok kısa unutmuşuz hepimiz ,
Aslında bir nefes kadar yakınmış ölüm.
Güneş doğarsa her gün yanarsa alev alev ,
Canlanırsa bu soğuk ,
Işıkları kim söndürsün ?

ACİZ HİKÂYE

Liyya Beyza TOPALBEKİROĞLU

Ben... Ben kimim? Beni ben yapan sahip olduğum düşünceler mi? İnsanların beni tanımasını sağlayacak olan kelime karmaşası nedir?

Ben... Aciz bir kul, muhtâciyetini anlamış, anlamaya çalışan biriyim. Hala kendini tanımaya çalışan, dünyaya alışmamış biriyim. Birçok hata yapan, hatalarından ders çıkarmaya çalışan biriyim. Gözünün görmediği yerleri keşfetmek isteyenim ben.

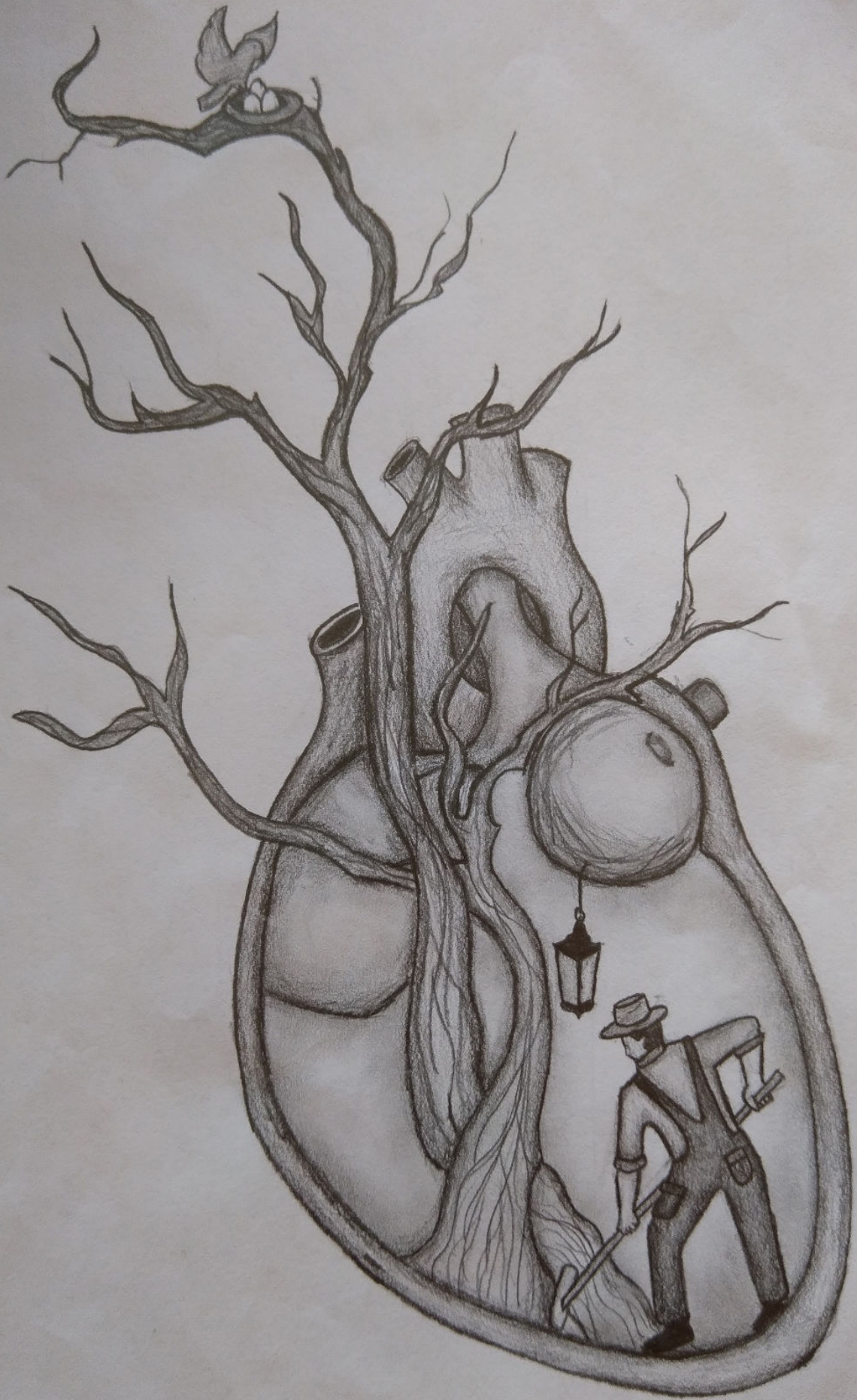
Bazen kalp kıran, seilmeyen, istenmeyenim. Yeri gelince de yüreği gelincik dolu bahçelerle kaplı olan insanların içinde yeşeren farklı bir çiçeğim. Bazen kırdığım kalpleri toplayıp kırık, çizik, kötülüklerle dolu o kalplerin kırılan yerlerinden yemyeşil çiçekler açtıranım.

Ben fâniyim, fâni olanı istemem. Acizim, aciz olanı istemem. Bakiliktir benim tek emelim. Dünyayı istemem. Ben bazen fırtınalarla dolu terk edilmiş bir şehirim. Kırık, dökük, yorulmuş ve aynı zamanda pes etmemiş, yakılan bahçelerine çiçekler ekip yeşertenim.

Ben İmam Hatipliyim. Ben İmam Hatipliyim. Atalarımın yüreğinin, ruhunun yaşatıldığı, aşılandığı öğrencilerin içinden küçük bir ayrıntıyım. Dünya gibi, evren gibi muhteşem bir resmin içindeki ufak dokunuş, ufacık bir çizgiyim.

Ben düşüncelerinin yaşatılmasını isteyenim. Çünkü beden fanidir. Düşünceler ise fâni olanların bâkileştirdiği, ebediyetleştirdiği küçük bir bahçede güzel kokulu bir çiçektir.

Ben bir gün ölmek için yaşayan, ölüm yolunu bekleyenim. Çünkü beden ölürse ruhun ve fikirlerin bâki kalır. Beden acizdir. Bu dünyada hiç ölmeyecekmiş gibi yaşamak isteyendir. Fikirler ve ruh ise belki ebede yolculuk yapan büyük adımlardır. Ben ise fikir adımları atanım.

Zey Kırık

Ayşe Müberra YAĞCI

Türk şiirinin en "zarif" abisi olarak niteleyebileceğimiz eşsiz şair Cahit Zarifoğlu tüm hayatını yalnızlığın kıyısında, inandığı şeyler uğrunda savaşıarak geçirmiştir. Daha çocuk yaşta babasıyla manevi bir kopuş yaşamış, gençliği oradan oraya savrulurken geçmiştir. Henüz 47 yaşında hayata gözlerini yuman şair, etkili diliyle şiir sanatında saygıyla anılmıştır.

Baba Sait

Babasının annesinin üzerine bir başka kadınla evlenmesini bir türlü kabullenemeyen şair ömrü boyunca babasına karşı sert ve soğuk olmuştu. Daha küçücükken babasızlığı tadan şair ondan sadece 1,5 yaş büyük olan abisi Sait'i baba olarak bildi. O kadar ki Sait artık evde "Baba Sait" olarak anılmaya başlamıştı.

Güreş Minderinde Bir Zarif Çocuk

Evde kimse kalmayınca radyodan klasik batı müziği eserleri dinleyip küçücük bir odada ruhunu arayan şair, dostlarıyla buluştuğu demlerde ise çok ilginç bir şekilde güreş topluluğuna katılıp güreş tutardı. Yine bir güreş buluşmasında oradaki arkadaşları arasında en güçlü ve kalıplı olan Halil'le eşleşmişti. Rasim, Alâeddin, Erdem hepsi Halil'in Cahit'i ilk hamlede alaşağı edeceğini düşünüyordu. Ancak soyadı gibi zarif olan şair ince-likli bir teknikle Halil'in sırtını yere getirmişti. Ve yıllar sonra bu hikâyeyi anlatan Alâeddin Özdenören "Cahit şiir gibi güreş tutardı." diyerek dostunu güreş konusunda bir kez daha onurlandıracaktı.

Pilotluk Aşkı ve Kırılan Kanatlar

Cahit'in tek tutkusu güreş değildi, o hep bulutlarla dans etmek istedi. Kuşlarla birlikte uçmak, gökkuşağına doğru hareket etmek, sonsuz mavilikte süzülme... Göğün eşsiz cazibesi onu Maraş'tan kaçmaya zorladı ve Cahit lise ikinci sınıfta ötesini düşünmeden bavulunu eline alarak Eskişehir'e doğru yol aldı. En büyük hayali olan "Pilotluk" gayesine ulaşmak istiyordu. O dönemler Türk Kuşu Derneği, başvuran adaylar arasından yetenekli olanları seçiyor ve ücretsiz olarak uçuş kursu veriyordu. Cahit artık bir planörün koltuğunda göklerin hâkimiyemişçesine süzulebilecekti. Eğitim alıp uçak kullanabilir düzeye gelen Cahit son bir sağlık kontrolüne girer ve bu kontrol uçuş kariyerinin sonu olur. Kontrolde Cahit'in gözünde ve kulağında rahatsızlık olduğu, bu yüzden de uçak kullanma ehliyeti alamayacağı anlaşılır. Cahit'in kanatları kırılmıştır...

bilgide öncü, ahlakta öncü...

Otostopla Avrupa Gezisi

Lisenin bitimiyle birlikte de İstanbul'a gelerek, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Alman Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne yazılır. Cahit gene uslu durmayacaktır, insanlardan belki de kendinden kaçacaktır. Öyle ki üniversiteyi tam on yılda bitirebilir ve on yıl sonra diplomasına kavuşur. Üniversite onun için oldukça sıradışı ve dingin bir süreç olacaktır. Yazın evine dönmeyen şair bir kayıkçının yanında ücretsiz çalışarak zaman öldürürken, bir başka yaz tatilinde ise otostopla Avrupa'yı gezmeye başlar. Bu gezinti daha sonra bir Volkswagen arabayla devam eder.

Sobada Kül Olan İlk Şiir Kitabı

Cahit Zarifoğlu artık sanatının meyvesini verir ve ilk şiir kitabı olan İşaret Çocukları'nı baskıya yollar. Ancak bu kitap ekonomik anlamda onun çöküşü olacaktır. Tüm parasını İşaret Çocukları için harcayan şair maalesef bu meyvenin tadına bakamaz. Zira çok az kısmını dağıtabildiği kitabının büyük bir kısmını aracı olan bir arkadaşının dayısının yazıhanesine bırakmıştır. Emaneten bıraktığı kitapları birkaç ay boyunca almayan şair, bir süre sonra kitaplarının işgüzar dayı tarafından ısınmak için yakıldığını öğrenir. Genç şairin tüm sanatı bir sobanın içinde küle dönüşmüştür...

Kırlarda Çiçekler Artık Bensiz Açacak

Cahit pankreas kanseridir. Elem dağları kurulmuştur gene tüm sevdiklerinin kalbinde. Günden güne erir, bir süre sonra yataklar olur meskeni şairin veya cehennemi. Sık sık dostları gelir ziyarete, onlara durumunun kötü olduğunu belli etmek istemez. Cahit, Rasim Özdenören'den fıkra anlatmasını ister, çocuklara gülümser. Yine ölümün yaklaşmasının verdiği hüznle ona refakat eden Erdem Bayazıt'ın elinden tutar bir gün. "Erdem!" der: "Kırlarda çiçekler artık bensiz açacak."

İBRET OLSUN

Fatma Betül Özçelik

Yine sabah vakitlerden.
 Sisli, bir mazot kokusunun tüm caddeyi sarmış olduğu bir gün.
 Acı dolu, ıstıraplı her zamanki gibi.
 Anlayamıyorum.
 Anlayamıyorum ama anlamak için artık uğraşmıyorum.
 İnsanlar çok görgüsüz ve acımasız, bunu biliyorum.
 Aslında iyileri de var, az denk gelse de her ne kadar.
 Allah'tan onlar var.
 Çıkıyorum nemli çöküntünün içinden ve bu pis kokunun içinden ayırt ettiğim döner kokusunu
 takip ediyorum dar sokakta.
 Bir araba gelmeye başladığında uzaktan çok korktum.
 Hemen kenara çekildim.
 Yavrumun bir araba altında ezilip öldüğünü gördüğümde beri bu hızlı canavarların peşinden
 koşmuyorum.
 Artık belki vicdanları sızlar da yemeyip israf ettikleri bir ekmek parçasını fırlatırlar diye
 dilenmiyorum.
 Yavrum öldü benim.
 Kendim önemli değil, doyurmam gereken küçük bir mide yok artık.
 O hızlı canavarlara kurban gitti.
 Hayır, koşamam bu katillerin peşinden aç kalmamak için.
 Takip ettiğim döner kokusunun kaynağını bulduğumda bir dönercinin önündeki kaldırıma
 oturmuş "zavallı" yım.
 Gelip geçen kimilerinin tekmesine maruz, kimileri sanki çok işime yarayacak, sanki karnımı
 doyurup yarama ilaç olacakmış gibi acıyarak okşadığı canlının tekiydim.
 Dönerci beni görüyor mu acaba?
 Şimdi yanımdan bir kadın geçiyor.
 Elinde tuttuğu küçük kızının beni sevmesini engelliyor.
 Dönerciye giriyorlar.
 Afiyetle karınlarını doyurup sıcak evlerine giderler sonra da.
 Şimdi solumdan bir genç çıktı bisikletle.
 Allah'ım, lütfen dokunmasın bana.
 Elindeki elmayı bana fırlatıyor.
 Iskaladı, çok şükür.
 Yazık, annesi verdi belki de acıkmasın diye ama o, bunu önemsemiyor.
 Şimdi bu sokakta ne acınılası bir mahlûkattım.
 Dönerci beni kovdu.
 "Hoş!" diye bağırdı.
 Vicdan kalmamıştı, sanırım.
 Eline aldığı kocaman taşı üstüme fırlattı.
 Ve karnımda hissettiğim o müthiş acı ile gözlerimi yumuyorum.
 Galiba kurtuluyorum.

BURKAY

Gökçil

Her gün yeniden aynı şeyleri tekrarlıyordu. Sabah saat 5'te uyanıyor, otağından çıkarak güneşin doğuşunu seyrediyor. Kafasındaki düşüncelerin kendini ele geçirdiğini düşünüyordu bazen. Asla erişemeyeceği hayallerini yeniden kurmaya çalışıyordu. Sanki hayal ettikçe var oluyordu, hayal ettikçe kendinden eksilen şeylere yeniden kavuştuğunu hissediyordu.

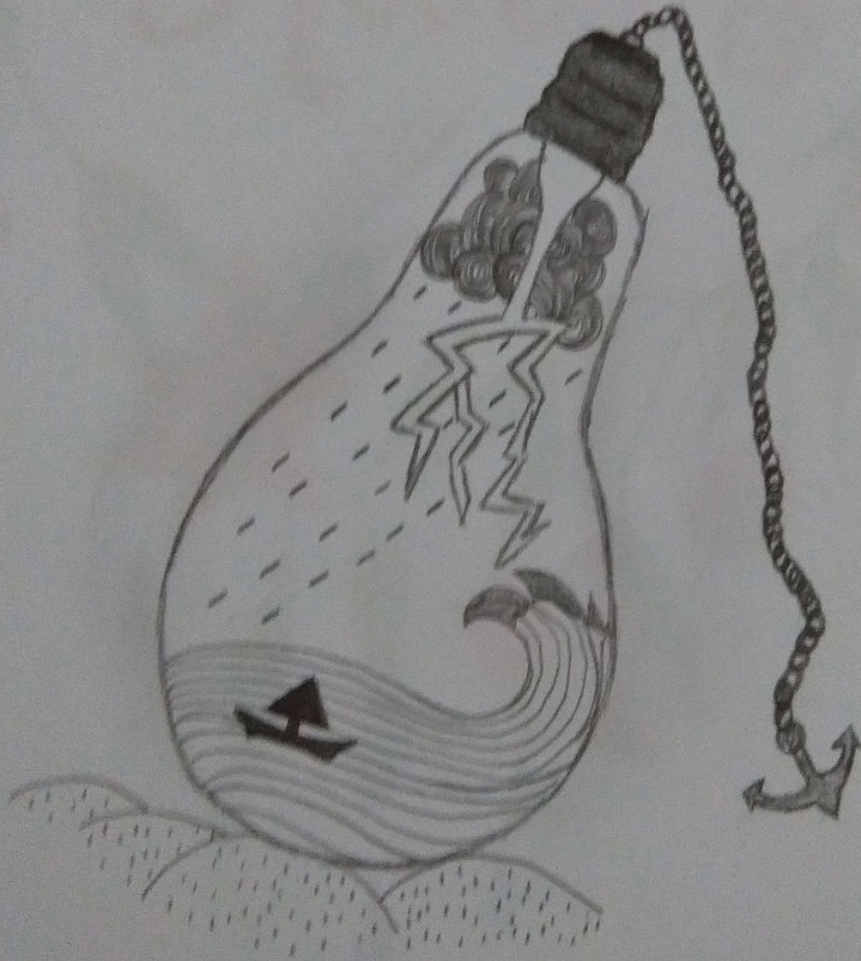
Güneş gözünü kamaştırmaya başlayınca kalkıp diğerlerini uyandırmayı kendine görev bilmişti. Otağın dışında, bozkırın ortasında kendilerine su edinmek için kullandıkları çıkırgı çevirerek, kuyudan bu sabah da su çekti. Bakmak zorunda olduğu iki kız kardeşine borsok hazırlayarak kahvaltı yaptırdı. Her sabah onları uzun okul yoluna göndermeden önce bir tas kımız içirirdi. Bunun küçük çocuklar için çok besleyici olduğunu düşünürdü. Çantalarına defterlerini koyar kalın montlarını giydirir ve atlarına bindirerek sonu görünmeyen bozkırda onları eğitim için yalnız bırakırdı. Okullarda eğitim almak bozkırda pek de hatırlanan bir mefhum değildi onlar için. Çünkü tarih boyu ata binmiş savaşmış beylikler halinde yaşamışlardı. Bunun için de kendi kendilerini eğitirlerdi, okullara ihtiyaçları yoktu.

İki yıl önce çok büyük bir savaşta babasını ve beylikteki tüm sevdiklerini kaybetmişti. Ailesini korumak için annesini ve iki kız kardeşini alarak sonsuz boşluğa doğru at koşturmuşlardı. Çekik ve bal rengine çalan gözleri bunları hatırladıkça nemlenir ve yaş akıttırdı... Kardeşleri okula gidince eskisi kadar güçlü ve yiğit olmayan annesini o uykusundayken bir süre seyrederdi. Yaşlandıkça küçülen gözlerinde tarihinin izlerini görüyordu. Yüzüne her gün yavaş yavaş eklenen kırışıklıkları incelerken gözleri nemlenirdi hep. Babası ve annesinin mutlu günlerini düşünürdü. Birbirlerini atla kovaladıkları, akşamları kımız içerek eğlendikleri günleri... Beyliklerinin bayrağının gökyüzünde dalgalandığı ucu bucağı olmayan bozkıra hükmettikleri günleri...

Annesini uyandırıp birlikte kahvaltı yaptılar. Sohbet ettiler. Ama asla, asla Burkay annesinin gözlerindeki hüznü görmesine izin veremezdi. Ona bu acıyı hatırlatıp yüreğini dağlayamazdı. Kalbine gizlediği sızının tek sahibi kendi ve her sabah izlediği güneşti, görüntteki bakışlarıydı onun hüznü. Sabrının meyvesini alacağı günün bekleyişiyle uyanıyordu her gün...

Kahvaltı bittikten sonra sofrayı toplayıp annesini yalnız bırakarak avlanmaya gitti. Bunun biraz tehlikeli olduğunu biliyordu... Annesini tek başına bırakmak ona zarar verilmesini sağlayabilirdi. Ama yapmak zorundaydı. Bugün de atına bindi, av için okunu ve mızrağını sırtına alarak yola çıktı. Av için çıkıyordu her gün, fakat bu yolculuk onu kendiyile ve geçmişiyile, sabrıyla baş başa bırakmak için planlanmıştı sanki.

Yine o güzel ve çekik gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Babası gibi yiğit ve savaşçı olmak en büyük hayaliydi. Ve şimdi incilerini dökerken yine babası gibi yaşamayı hayal ediyordu... Onun gibi savaşarak ölmeyi diliyordu her an. Çünkü sıcak yatakta ölmek onlar için en büyük utançtı. Ve ölümü düşünüyordu. Ölüm bedeninin nefessiz kalması ve tepkisini yitirmesi değildi sadece... İnsanların önce ruhları daha sonra bedenleri ölürdü. Bunu biliyordu ve Burkay'ın ruhu çoktan ölmüştü. 19 yaşında gencecik bir oğlanken ruhunu bu bozkırın her bir taşına bırakmıştı. Gözyaşlarını sildi. Atını daha hızlı sürdü... Sanki at ne kadar hızlı giderse o kadar yok oluyordu acısı, o kadar son buluyordu geçmişteki hayatı. At ne kadar hızlı giderse yüzüne çarpan soğuk rüzgâr da parçalayıcı hale dönüşüyordu...

müberra

VARLIĞINI SÜRDÜRME ÇABASI

Gülsena MUSARA

Bir varmış, iki varmış, üç varmış ama o yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman üstünde değil de sıradan bir günde, zamanın kıyılarında dolaşırken günün bu zaman diliminde hep yaptığı şeyi yapıyordu. Hiçliğinin başına vurduğu, onsuzluk artık bir ıstırap gibi geldiği zamanları atlatabilmek için bir çare bulmuştu. “Hayal.” Onu düşlüyordu. Düşlerinde onunla geziyor, onunla eğleniyor, onunla gülüyordu. Hayallerinin ondan ibaret olduğu sıradan günlerdendi işte bugün. Zamanın kıyılarında dolaşmak –hayal kurmak– vazgeçilmezi haline gelmişti artık. Günün bu zamanlarını ipe çekiyordu. Ama bu zamanların bitmesine katlanamıyordu da. Çünkü “gerçek” dünyaya döndüğünde “gerçekler” yüzüne acı bir tokat gibi çarpıyordu. Bıkmıştı artık gerçeklerden de, yanağındaki tokat izlerinden de. Tam somurttuğu anda yüzü beliriverdi zihninde. İşte o anda kararmış yüzü aydınlandı. Mutsuzluğun insanları çirkin gösterdiğine inanırdı. O yüzden somurtan insanların yüzlerini betimlerken özellikle kullanırdı kararmış kelimesini. İnsanların kalplerindeki yüzlerini yansıdığını düşünürdü hep. Üstüne bir üzgünlük çöktüğünde kalbi sararıp solardı. Bu yüzden tam üzüldüğü sırada kendini mutlu etmeye çalışırdı. Zira kalp önemliydi. Düşüncelerinin başka yöne kaydığını fark edip zihnine çeki düzen verdi. Ama bir türlü odaklanamıyordu. Farklı bir şeyler vardı sanki. Ne olduğunu çözemedi ve odaklanmaya çalışmadan etrafına göz gezdirdi. Azad ettiği bakışları ileride bir karaltı görür gibi olmuştu. Evet, orada biri vardı. Ve gerçekten kara idi çünkü baştan aşağı simsiyahtı. Gece gibiydi. Ama içinden bir ses yanlış bir şeyler olduğunu söylüyordu. Yanlış olan; gündüz vakti olmasıydı. Gündüzde var olan gece tabi ki de yanlıştı. Karaltı öylece durup olduğu tarafa bakıyor fakat asla yanına gelmek için bir şey yapmıyordu. Ve kendisi de ona gitmiyordu. Merak ediyor ama saçma bir inatla kıpırdamıyordu.

Saniyeler intihar edip kendilerini sonsuzluğu bırakırken, dakikalar var güçleri ile koşuyorlardı. Ölen her saniyenin cenazesini yetiştirmek için acele ediyor, onlar hızlandıkça saniyeler daha da hızlı koşuyorlardı sonsuzluğa. Fakat dakikaların işleri de çoğalıyordu. Bu garip kısır döngü devam ederken saatler dakikaların telaşına bakıp gülümsüyordu. Haberleri yoktu bir gün sıranın onlara da gelebileceğinden. Aaa o da ne? Kendilerinden emin saatler devrilip gidiyordu. Gök gürledi, şimşek çaktı, yağmur yağdı. Fırtına koptu. Harabeler ağıladı. Her şey yerle bir oldu ve zaman durdu. İşte o an... Bunu açıklayamıyordu fakat zaman durduğu anda karaltı hızla hareket etmeye başlamış hatta hızla yanına gelmişti. Ürktü. Hem bu kadar hızlı olmasından hem de gündüzün hüküm sürdüğü günün yok olmasından. O an anladı ki her şey hiçlikte kaybolmuştu. Zaman da hiçliğin su baskısına dayanamamış terk etmişti bu diyarı. Aslında zaman durdu demesi yanlıştı çünkü zaman yok olmuştu. Daha da doğrusu hiçliğe karışmıştı. Lakin bilmediği bir şey vardı ki o da hiçliğinde bir zaman dilimi olduğuydu. Yine ters giden bir şeyler olduğunu hissetti. Yanlıştı bir şeyler yanlıştı ama neydi? Bir ampul aydınlattı beynini. Karaltıyı hatırladı birden. Taşlar yerine otururken çıkardıkları gürültü rahatsız etti onu. Belki de rahatsız eden her şeyi anlamasıydı. Ölüm gelmişti. Huzursuzluk zihninin kapısını kırıp içeriye girdiğinde hazırlıksızdı. Zira karaltının ecel olabileceğini hiç düşünmemişti. Ama olmazdı. Şu an ölemezdi. Yapması gereken onca şey vardı. Önceden fark etmediği şeyleri fark etti. Hiçlik kelimesi anlamını tam olarak karşılamıyordu. Hiçlik de bir varlıktı. Varlığın yok olması idi hiçlik. Hiçlik kavramının bulunmasıydı tüm olay. Eğer hiçlik onu alırsa bir şekilde var olacaktı. Bunu anladığında ise huzurla yumdu gözlerini. ELVEDA...

UMUTSUZLARIN EKMEĞİ HAYALLER

Esra BOZDUMAN

Hayat nasıl da geçiyor, zaman hiç geçmezken diye hayıflanıyorum. Mesela bunu biraz olsun anlayabilmek için her gün anı defterimize bir gül koyalım, günler geçtikçe sayalım tek tek unutulmuş ve kuruyan gülleri. Bazen zamanı unutmak için gökyüzüne bakıyorum, bulutları şekillere benzetiyorum ve insanları aslında oldukları gibi olmadıklarını hayal ediyorum ve içimden soruyorum tüm insanlara yaşayabiliyor muyuz?

Hep ileriye düşünüp, geçmişte takılmaktan anı yaşayamıyoruz zaman karmaşasından, atlayıp ana gelelemiyoruz.

Mutsuzların, umutsuzların ekmeği oluyor bir nevi hayaller. Örneğin ben çok ekmek yiyorum, galiba kendimi istediğim yerde olduğumu düşünmekten alıkoyamıyorum. Bir gün dünyayı gezen gezdikçe keşfeden öyle nefes alan biriyim, bir gün

havada süzülen bir pilotum, bir gün kendi evini dizayn etmiş, kendi dünyasını başarılı bir şekilde oluşturmuş biriyim ve bir gün, bir gün, bir gün daha ...

En son mu? Son yok aslında dolu dizgin yaşamaya çalışırken dizginleri hayata kaptıran biriyim, koşuyorum her kırbaça.

KİTAP KÖŞESİ

Gülsena MUSARA

Adı

Nar Ağacı

Yazar

Nazan Bekiroğlu

Alt Başlık

Sen Öyle Çağırmasan Ben Böyle Gelmezdim

Baskı Tarihi

Ocak 2012

Sayfa Sayısı:

536

Yayınevi

Timaş Yayınları

Format

Karton kapak

Kitabın Türü

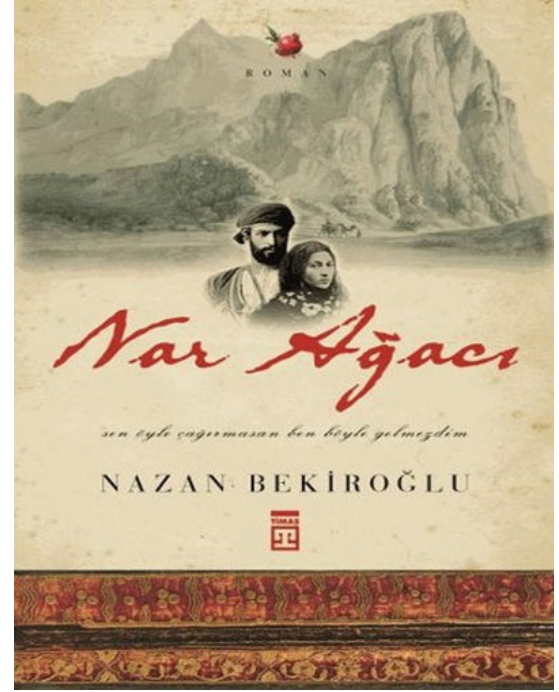
Edebiyat, Roman

Dil

Türkçe

Ülke

Türkiye

Nazan Bekiroğlu'ndan Trabzon-Teb-riz-Tiflis-Batum-İstanbul hattında geçen muhte-şem bir roman. Balkan Savaşı yıllarında başlayıp I. Dünya Savaşı'na uzanan bir öykü... Trabzon'da ve Tebriz'de doğup birbirlerine doğru yol alan iki hayat; önce delice akan sonra durgunlaşan iki ır-mak... Aslında çok ırmak... Tebriz'in en büyük, en asil halı tüccarının deli fişek oğlu Settarhan ve Trabzonlu inci tanesi Zehra...

İki büyük savaşın savurup yeniden şekil-lendirdiği hayatlar, muhaceret, tehcir, mücadele, kader... Farklı inançların aktığı ortak zemin, üç ülke ve üç sevdâ Nazan Bekiroğlu'nun mürekkebi aşk olan kaleminde buluştu. "Nar Ağacı" bir Doğu masalı kadar zengin, hayal kadar güzel, hayat ka-dar gerçek bir hikâye... İncelikle işlenmiş karak-terleri, zengin detayları ve dönemi anlatmadaki maharetiyle yıllarca unutulmayacak bir kitap...
(Tanıtım Bülteninden)

Bir Muallim, İki Şiir: Meçhul Şair

-TADIMLIK-

Hasret dolu dolu ,
Sevdalar tadımlık.
Gözler dolu dolu
Ömür dediğin
Yoldur birkaç adımlık.
Şaşırsın sağı solu
Bağlanır, insanın eli kolu
Anlarsın ki dünya tadımlık.

-TÖVBE -

Yıllardır nereye kaçsam
Vicdanım bana der
Sobe, sobe, sobe!
İçimde ahlar vahlar
Pişmanlıklar günahlar
Bıaktım kendimi
Cüz'i aklımla külli aklına
Boynum bükük
Tövbe, tövbe, tövbe !

Sevgili Hayat,

Emine ERSOY

Daha yeni yeni alışıyorum sana, zorluklarını fark ediyorum yavaş yavaş. Kötü bir hal alıyorum, suskunluğum artıyor. İyice korkar oldum senden ve yapacaklarından. Birkaç dakika mutlu oluyorum, ondan sonra karşıma öyle büyük bir engel çıkartıyorsun ki ben onu aşamayacağımı düşünüyorum. Belki de bu yüzden kendimi insanlara karşı beceriksiz diye tanıtıyorum. Aslında sana hiç kızmıyorum. Sayende daha olgun bir insan oldum. Kendimi 5. sınıfta bir yurttan bulunca insan ister istemez alışıyor küçükken zorluklara. Belki erken tanıştım seninle ama bunun için asla sana kızamam .Çünkü sen benim ben olmamı sağladın. Sabah uyandığımda ve gece yatmadan önce hep sen aklımdaydın .Ben hep senden korktum çünkü yapabileceklerinin farkına çok erken vardım. Kızma bana ne olursun! Anlamaya çalış beni! Sadece kaybetmekten korktum. Ben doğduğumdan beri yanımda olan insanları kaybetmenin acısından korktum. Yeni yeni anlıyorum seni. Bu aralar çok okuyup çok düşündüğümünden belki, ama anlıyorum. Zorluklar olmadan hayatta olmaz. Ne olur anla sen de beni? Hep içimden geldiği gibi davranmak istedim ben, öyle de yaptım. Ama bazen insanın istediğini yapması iyi sonuçlar doğurmuyor. Geç olsa da farkına vardım ben bunların. Mesela bir şeyi gerçekten istiyorsan onun için çalışman, bir şeyleri feda etmen lazım. Ancak o zaman ulaşırsın. Sen, bize biz farkında olmadan çok şey öğretmişsin hayat. Biz gençler hiç seni sevmedik, kıymetini bilmedik ama hoş gör bizi .

Hep yaşamayı kayda değer bulamadık biz. Oysaki ne kadar çok sebebimiz var yaşamak için. Mesela ailemiz en büyük sebebimiz... Arkadaşlarımız ve bizi seven daha nice insan...Kendimiz için yaşamıyorsak bile onlar için yaşamalıyız. Neyse hayat en iyisi mi sen işini yapmaya devam et! Bize bizim yararımıza olacak şeyleri yaşat! Acı da olsa sevinç de olsa yaşat! Hatta can yaksa bile yaşat onları bize ! Ve unutma gençler seni sevmese de büyüdüğlerinde seni anlayacaklar . Umarım herkes hayatı anlamayı başarır ve mutlu olur .

Sevgi dolu dileklerle...

KRİTİK ANALİTİK DÜŞÜNME PROJESİ

Ömer DİLMEN
PROJE SORUMLUSU

Çok büyük değişimlerin gerçekleştiği bir çağda yaşıyoruz. Küreselleşme, bilginin sınırsız artışı, bilim ve teknolojinin her alanda üstünlüğü, medeniyetler çatışması... Bu değişimler, okulda ve iş dünyasında yeni öğrenme ve düşünme tarzları gerektiriyor.

Kur'an'da tefekkür, tedebbür, tezekkür, tefakküh gibi farklı yönleri ile anlatılan düşünme, insan aklının bağımsız ve kendine özgü işlemleri olarak kabul edilebilir. Karşılaştırma, kıyaslama, ayırma, birleştirme, bağlantılar kurma, biçimleri kavrama vb. işlemlerin duyum, izlenim ve tasarımlardan ayrı olarak yapılmasına gönderme yapar. Bu sebeple bir sonuca varmak amacıyla mevcut bilgileri inceleme, karşılaştırma ve bunların arasındaki bağlam ve ilişkilerden yararlanarak bunları somutlaştırmak, düşüncenin oranlı ve bağımlılık ilişkilerinin kurulmasını gerektirir. Olmuşu, olanı, olacak olanı ve olabileceği ele almak, düşüncenin temel niteliğidir. Bu sebeple nesneler, olaylar ve insanlar arası ilişkilerin büyüklük, nicelik ve derece bakımından arasındaki bağıntılar önem taşır. Bunların gerçek veya gerçekliğe yakın olduğuna dair verilen yargılardaki doğruluk paylarının bağıntılılık durumu, düşüncenin niteliğini de etkiler.

Kritik-analitik düşünmek; bir konuyu, sorunu ya da problemi alt başlıklarına ayırıştırıp tümdengelimle ve her bir başlığı ayrı ayrı irdeleyip eleştirerek ve her biri arasındaki bağlantıları gerçekçi kanıtlarıyla ortaya koyarak, yani tümevarımla düşünmek ve değerlendirmek

mektir. Kritik-Analitik Düşünme, bütünü görebilme çalışmasıdır. Kişinin inançlarına ve eylemlerine temel teşkil eden fikirlerin, uygulamaların, analizlerin veya deneylerden elde edilen bilgilerin değerlendirilmesinde, mantıksal ve bilimsel disiplinlerin uygulanmasıdır. Kritik-Analitik Düşünme, düşüncelerin kriterli olması veya kriterlere uyarak düşünme sürecinin yerine getirilmesidir.

Kritik-Analitik Düşünme özel bir davranış olarak ve bir sisteme uyularak yapılır. Bu kazanılabilecek bir beceridir ve edilgenlikten etken bir duruma geçme sürecidir. Kritik-Analitik Düşünme, etkili öğrenmenin ve üretken yaşamının temelidir. Yaptığımız işlerin doğruluğu, düşüncelerimizin doğruluğu veya doğru düşünme yeteneğimizle orantılıdır. Doğru düşünme becerisine sahip olunursa, işlerin kalitesi, dolaşısıyla, hayatın kalitesi de artar. Düşüncelerde mükemmellik, sistematik

düşünme ile elde edilebilir.

Kritik-Analitik Düşünme kısaca, kendi kendini yönlendiren, disipline eden, yöneten ve test edip doğrulayan düşünme şeklidir. Kritik-Analitik Düşünmek, daha iyi düşünebilmek için, “düşüncenin hakkında düşünmektir”.

Bu konuda iki kritik nokta vardır:

- KAD sadece düşünmek değildir, aynı zamanda “kendi kendini geliştirmeni sağlayan” düşünme şeklidir.*
- Kişinin düşünme becerisinin gelişmesi, doğru düşünme standartlarını kullanma becerisi ile kazanılır.*

Sloganik düşünce ve söylem tarzından uzak, derinlikli bir düşünce bütünlüğüne ulaşmak, inançlarımızı, amellerimizi, davranışlarımızı sahih ana kaynaklara uygun hale getirmek, sürekli kendimizi sorgulayarak, ilmi delillerle bilgi dağarcığımızı zenginleştirmek, çağdaş yanılğı ve fitnelerden uzak kalmak ve derinlikli bir düşünce bütünlüğü kazanmak gibi amaçları olan Kritik Analitik Düşünme projemizin üçüncü yılındayız.

Allah c.c. rızasını kazanmak; tefekkürün yolunu açacak, feraset, basiret ve hikmete bizi taşıyacak bir yol ve metod olarak Kritik Analitik Düşünme becerisini hayat tarzı haline getirmek için, bu proje bağlamında öğrencilerimizle İslam medeniyetinin ne olduğunu bize anlatan eserleri eleştirel ve analitik bakış açısı ile okumaya, anlamaya, anlamlandırmaya çalışıyoruz.

Yusuf Kaplan' dan ödünç alarak söylersek; çağırısı çağını kuracak öncü bir kuşak oluşturmak için bu proje bağlamında kalbimizi ve fikriyatımızı besleyecek eserleri projeye katılan öğrencilerle müzakere ediyoruz.

Yine Yusuf Kaplan'ın tavsiye ettiği dört kurşun kalemle okuma yöntemini (Kırmızı kalem, mavi kalem, yeşil kalem, siyah kurşun kalem) uygulayarak öğrencilerimizin daha verimli bir okuma yöntemine sahip olmalarını ümit ediyoruz.

Vahyi merkeze alan, Kur'an ve sünneti mutlak referans kabul eden, tevhid temelli kodlara sahip bir medeniyete mensup olduğumuzu, günümüzde yaşanan insan krizinin ve insanın en büyük krizi olan ahlak krizinin çözümünde bağılısı olmakla şeref duyduğumuz İslam medeniyetinin reçete sunabilecek potansiyelini idrak/fark etmede KAD bakış açısı ile yaptığımız okumaların, öğrencilerimize ve bize fayda sağlayacağını umuyoruz.

Proje bağlamında okuduğumuz, kritiğini yaptığımız Sezai Karakoç'un Kıyamet Aşısı kitabından bir bölümü alıntı yaparak yazıyı nihayete erdirelim.

Kurt ve Lâmba

Babamdan dinlemiştim: “Çocukluğumuzda oturduğumuz şehir Zülküfûl Dağı'nda idi. Evimizin bitişiğinde ufak bir ağılımız vardı. Bir kış, baktık ki arada bir hayvan eksiliyor. Bir, iki, üç. Bunun üzerine babam, durumu anlamak için geceleri ağılda beklemeye karar verdi. Bir gece, bir elinde petrol lâmbası, öbür elinde de bir sopa, beklerken, ağılın giriş yerinden içeriye bir kurdun daldığını görür.

Meğer ağıla dadanan bir hırsız değil, bir kurtmuş.

Kurt içeri girince, hayvanlar panik içinde bir oraya bir buraya koşuşup duruyorlarmış. Babam kurda sopayı yapıştırmaya başlar. Biz bu sırada ahırda bir takım koşuşturmaların ve gürültülerin olduğunu duyunca oraya bakmaya gittik ve babamın kurtla karşı karşıya kaldığını görünce, evde de yardım edecek büyük yaşta erkek bulunmadığından kasabanın kahvesine yardım istemeğe koştuk. Sonra kahvedekilerle birlikte dönünce babamın kurdu öldürdüğünü gördük. Babam, kurtla çarpışmasını şöyle anlattı: Kurt, benim elimde lâmbayı görünce, üstüme atılıp beni paralamaya girişmedi. O, bütün gücüyle lâmbayı söndürmeğe çalışıyordu. Ben bir elimle lâmbayı onun üfürerek söndürmesinden kurtarmak için mümkün mertebe uzakta tutuyor, öte taraftan sopayla onu dövmeye çalışıyordum. Kurtsa, tıpkı bir insan gibi, durmadan ağzını uzatarak lâmbayı söndürmeğe çalışıyordu. Bütün dikkat ve gayretini ilkin lâmbayı söndürmeye yöneltmişti. Fakat o bütün bu uğraşmalarına rağmen lâmbayı söndürmeyi başaramadan ben onu öldürebildim.”

Babamın çocukluk anılarından biri olan ve babasıyla yani dedemle bir kurt arasında geçen bu vak'a, bende bugün, biz müslümanlarla müslümanların düşmanları arasındaki açık gizli savaş hakkında bir takım düşünceler ilham etti. Kurt neden doğrudan doğruya sürünün üzerine değil de dedeme yönelmişti? Bu açıktı. Gerçi hedefi sürüydü. Nitekim fırsat bulduğu her gece bir hayvanı alıp götürmeyi ihmal etmemişti. Fakat bu kere karşısına sahipsiz bir sürü değil, sürünün sahibi çıkmıştı. O, yine her zamanki âdetiyle sürüye saldırırsa arkadan dedem tarafından kolaylıkla öldürülebileceğini anlamıştı. Dedeme yönelmesi kolaylıkla anlaşılıyor ama neden hemen dedemin üstüne atılmayıp da bütün dikkatini ve gücünü lâmbayı söndürmeğe çevirmişti? Aslında işin burasında da kurdun müthiş bir hesabı vardır. Kurt düşünüyor ki, lâmba dedemin elinde oldukça dedem olanca gücünü kullanabilecek. İki tarafın da kuvvetini tam kullanmasının sonucu ise kesin değildir. Kurdun dedemi mutlaka yeneceğine dair elinde bir garantisi yoktur. Fakat bir kere lâmbayı söndürmeyi başarırsa dedem etrafını, yanını, yöresini göremeyecek, karanlığa alışık gözlerinin üstünlüğüyle kurt hasmını kolaylıkla alt edecektir. Bu yüzden tıpkı bir insan gibi lâmbayı üfürmeye vermiştir kendini. Yalnız bu hesabının doğruluğuna ve tamlığına rağmen kaderinin kendisine tayin ettiği sonucu değiştirememiştir.

Müslüman, elinde bir lâmba bulunan bir ev sahibidir. Onun düşmanı da, ister batıda olsun, ister doğuda tıpkı o kurt gibidir. Müslümanın lâmbası, Kur'an ve İslâm'dır. O, ancak onun aydınlığında bu evren gecesinde yanını yöresini görebilmekte ve onun ışığında yaşayabilmektedir. Kurt, vahşetin en haşin ve yırtıcı çocuklarından biri olarak hep kış karanlıklarında dolaştığından karanlıkta iş görmeğe gözleri alışmıştır. O, ışıktaki adeta kör gibi olur. Karanlıkta ise gözleri adetâ ıslıl ıslıl yanar. Onun için insanın en büyük silahının ışık olduğunu bilir. Ve yine onun için gündüzleri pek ortalıkta gözükmez. Karanlık bastırınca ava çıkar. O zaman da elinde lâmba veya bir ışık bulunan bir insan gördü mü ilk iş olarak o ışığı söndürmeğe çalışır. Işığı söndürdü mü işi artık kolaylaşır. Gözü görmez hale gelen hasmını paralar. Artık sürü de sahipsiz kalınca kurdun keyfine diyecek yoktur. İstedğini sırtına vurup alıp götürür.

Müslümanların parlak devirlerinde, yani İslâm bir güneş gibi ortalığı aydınlatırken, Avrupalılar ortalıkta gözükmediler. Karanlığın bastırmasını yüzyıllarca beklemesini bildiler. Kurt da açlığa çok dayanıklıdır. Kaderin bir imtihan gecesini gelip çattı. Müslümanlar için karanlık gece bastırdı. İşte kurda, yani Avrupalıya gün doğmuştu. Her gaflet anında sürüden bir iki aşırmaı becerdi. Nihayet, müslümanlar yavaş yavaş uyanmaya başladılar. Sonunda, kurdun karşısına bir iki çıkmaya başladılar. Avrupalı, lâmbayı söndürebildiği her ülkede, müslümanları kolayca hâkimiyeti altına aldı. Şimdi bütün gücüyle henüz bütün İslâm ülkelerinde söndürmeyi başaramadığı noktaya, yani İslâmı tam anlamıyla söndürmeğe bütün zekâ ve teknik gücünü sarf ediyor. O biliyor ki, bunu başarırca artık müslümanları tam anlamıyla tarihten silmeğe, yani etkisiz ve güçsüz hale getirmeğe erişmiş olacaktır.

Ondan sonra ezmenin her türlüünü, ekonomik, kültürel, politik ezme türlerinin her türlüünü kolaylıkla uygulayabilecektir. Fakat ışık yandıkça, bir noktada da olsa lâmba yanmakta devam ettikçe, Müslümanlar için kurtulma umudu büsbütün yitmiş sayılmayacaktır. Onun için batılılar liberali ile, marksisti ile, bütün güçleriyle İslâmı söndürmeğe çalışıyorlar. İçten ve dıştan bütün kuvvetleri bu hedef için seferber olmuştur. Biz bir taraftan kendimizi korurken ondan daha büyük bir gayretle elimizdeki ilâhî ışığı, sır lâmbasını söndürmemeye çalışarak kurtuluş umudumuzu koruyabileceğiz. Unutmayalım ki, kurdun gözleri karanlığa alışmıştır. Ama biz, barbar Avrupa önünde medenî İslâm insanları ışığı kaybedersek yolumuzu kaybettik ve umudu da kaybettik demektir.

Evet, Batılılar ve Doğulular, aya da çıksalar, yerin dibine de inseler, ruhları itibariyle barbardırlar ve kurdun tabiatını taşımakta devam ediyorlar. Biz yırtık pırtık çul çaput içinde kalsak dahi, hiç olmazsa medenî olmanın büyük anısını taşıyacak kadar medeniyiz. Biz mutlaka ışıktaki iş görebiliriz.

Ne mutlu kurdun tıpkı insan gibi söndürmek için üfürüşünden lâmbasını koruyabilenlere. (Bu yazının hazırlanmasında KAD El Kitabı'ndan faydalanılmıştır.)

KRİTİK ANALİTİK DÜŞÜNME PROJESİ KİTAPLARI

1. Müslümanca Düşünme Üzerine Denemeler / Rasim Özdenören
2. Kafa Karıştıran Kelimeler / Rasim Özdenören
3. İslâm / Sezai Karakoç
4. Kıyamet Aşısı / Sezai Karakoç
5. Yitik Cennet / Sezai Karakoç
6. Taşları Yemek Yasak / İsmet Özel
7. İslâm ve İnsanlığın Geleceği / Roger Garaudy
8. Kendini Aramak / İhsan Fazlıoğlu
9. Eleştirel Düşünme Öğretimi / Ahmet Kurnaz
10. Ruhun Dirilişi / Sezai Karakoç
11. Var Olmak / Nurettin Topçu
12. İman ve Aksiyon / Necip Fazıl Kısakürek
13. Büyük Fetih / Nurettin Topçu
14. İslâm Deklerasyonu / Aliya İzzetbegović

BİR DEYİM, BİR ÖYKÜ

"VERMEYİNCE MABUD, NEYLESİN SULTAN MAHMUT"

Hasan Hüseyin URMAN

Sultan Mahmut kılık kıyafetini değiştirip dolaşmaya başlamış. Dolaşırken bir kahvehaneye girmiş oturmuş. Herkes bir şeyler istiyor.

-Tıkandı Baba, çay getir

-Tıkandı Baba, oralet getir.

Bu durum Sultan Mahmut'un dikkatini çekmiş.

-Hele Baba anlat bakalım, nedir bu Tıkandı Baba meselesi?

-Uzun mesele evlat, demiş Tıkandı Baba.

-Anlat Baba anlat, merak ettim deyip çekmiş sandalyeyi.

Tıkandı Baba da peki, deyip başlamış anlatmaya:

-Bir gece rüyamda birçok insan gördüm ve her birinin bir çeşmesi vardı ve hepsi de akıyordu. Benimki de akıyordu ama az akıyordu. "Benimki de onlarınki kadar aksın" diye içimden geçirdim. Bir çomak aldım ve oluğu açmaya çalıştım. Ben uğraşırken çomak kırıldı ve akan su damlamaya başladı. Bu sefer içimden "Onlarınki kadar akmasa da olur, yeter ki eskisi kadar aksın" dedim ve uğraşırken oluk tamamen tıkandı ve hiç akmamaya başladı. Ben

yine açmak için uğraşırken Cebrail göründü ve "Tıkandı Baba, Tıkandı. Uğraşma artık, dedi. O gün bu gün adım "Tıkandı Baba" ya çıktı ve hangi işe elimi attıysam olmadı. Şimdi de burada çaycılık yapıp geçinmeye çalışıyoruz."

Tıkandı Baba'nın anlattıkları Sultan Mahmut'un dikkatini çekmiş. Çayını içtikten sonra dışarı çıkmış ve adamlarına:

-Hergün bu adama bir tepsi baklava getireceksiniz.

Her dilimin altında bir altın koyacaksınız ve bir ay boyunca buna devam edeceksiniz.

Sultan Mahmut'un adamları peki demişler ve ertesi akşam bir tepsi baklavayı getirmişler. Tıkandı Baba'ya baklavaları vermişler. Tıkandı Baba baklavayı almış, bakmış baklava nefis. "Uzun zamandır tatlı da yiyememiştik. Şöyle ağız tadıyla bir güzel yiyelim" diye içinden geçirmiş. Baklava tepsisini almış evin yolunu tutmuş. Yolda giderken "Ben en iyisi bu baklavayı satayım evin ihtiyaçlarını gidereyim." demiş ve işlek bir yol kenarına geçip başlamış bağırma:

-Taze baklava, güzel baklava !

Bu esnada oradan geçen bir Yahudi baklavaları beğenmiş. Üç aşağı beş yukarı anlaşılmışlar ve Tıkandı Baba baklavayı satıp elde ettiği para ile evin ihtiyaçlarının bir kısmını karşılamış. Yahudi baklavayı alıp evine gitmiş. Bir dilim baklava almış yerken ağzına bir şey gelmiş. Bir bakmış ki altın. Şaşırmış, diğer dilim diğer dilim derken bir bakmış her dilimin altında altın. Ertesi akşam Yahudi, acaba yine gelir mi diye aynı yere geçip başlamış beklemeye. Sultanın adamları ertesi akşam yine bir tepsi baklavayı getirmişler. Tıkandı Baba yine baklavayı satıp evin diğer ihtiyaçlarını karşılamak için aynı yere gitmiş. Yahudi hiçbir şey olmamış gibi:

-Baba baklavan güzeldi. Biraz indirim yaparsan her akşam senden alırım, demiş.

Tıkandı Baba da:

-Peki, demiş ve anlaşılmışlar. Tıkandı Baba'ya her akşam baklavalara gelmiş ve Yahudi de her akşam Tıkandı Baba'dan baklavaları satın almış.

Aradan bir ay geçince Sultan Mahmut:

-Bizim Tıkandı Baba'ya bir bakalım, deyip Tıkandı Baba'nın yanına gitmiş. Bu sefer padişah kıyafetleri ile içeri girmiş. Girmiş girmesine ama bir de ne görsün bizim tıkandı Baba eskisi gibi darmadağın.

Sultan:

-Tıkandı Baba sana baklavalara gelmedi mi, demiş.

-Geldi sultanım.

-Peki ne yaptın sen o kadar baklavayı?

-Efendim satıp evin ihtiyaçlarını giderdim, sağ olarsınız, duacınızım.

-Sultan şöyle bir tebessüm etmiş.

-Anlaşıldı Tıkandı Baba anlaşıldı, hadi benle gel, deyip almış ve devletin hazine odasına götürmüştü.

-Baba şuradan küreği al ve hazinenin içine daldır küreğine ne kadar gelirse hepsi senindir, demiş. Tıkandı Baba o heyecanla küreği tersten hazinenin içine bir daldırıp çıkarmış ama bir tane altın küreğin ucunda düştü düşecek.

Sultan demiş:

-Baba senin buradan da nasibin yok. Sen bizim şu askerlerle beraber git onlar sana ne yapacağını anlatırlar demiş ve askerlerden birini çağırmış:

-Alın bu adamı Üsküdar'ın en güzel yerine götürün ve bir tane taş beğensin. O taşı ne kadar uzağa atarsa o mesafe arasını ona verin demiş. Padişahın adamları "peki" deyip adamı alıp Üsküdar'a götürmüşler.

-Baba hele şuradan bir taş beğen bakalım, demişler. Baba:

-Niçin, demiş. Askerler:

-Hele sen bir beğen bakalım demişler. Baba şu yamuk, bu küçük, derken kocaman bir kayayı beğenip almış eline:

-Ne olacak şimdi, demiş.

-Baba sen bu taşı atacaksın ne kadar uzağa giderse o mesafe arasını padişahımız sana bağışladı, demiş. Adam taşı kaldırmış tam atacakken taş elinden kayıp başına düşmüş. Adamcağız oracıkta ölmüş. Askerler bu durumu padişaha haber vermişler. İşte o zaman Sultan Mahmut o meşhur sözünü söylemiş:

"VERMEYİNCE MABUD, NEYLESİN SULTAN MAHMUT."

BİLİNMEZLİKLER

Liyya Beyza TOPALBEKİROĞLU

İçimde dolanan bu kelebekler nedir bilmiyorum.
Hüznümü dağıtıp yok eden bu neşe,
Akciğerlerimin sınırlarını zorlayan bu nefes,
Anımsadığım bu ses,
Nedir bilmiyorum.

Saklanışların var senin
Görünce beni bende bırakmayan cinsten
Bunu nasıl becerebildin bilmiyorum.

Hicrime doğdurduğun bu güneş nedir bilmiyorum.
Dünyanın üzerine sığmayan okyanusu
Gözlerine nasıl sığdırdın bilmiyorum.
Yalnızlığa isyankar olmayı nasıl becerdim bilmiyorum.

Acılarıma su döken bu gülüşe nasıl sahip oldun?
Gökte ay kıskandı seni
Ve sen bunu nasıl yaptın bilmiyorum.
Bilemiyorum çünkü gitgide kalmıyor bende bir ben.

Kendimle olan bu savaşa seni nasıl kattım bilmiyorum.
Kaybediyorum, galiba ölüyorum.
Savaşmam gerek biliyorum.
Fakat sen eksiksin bende
Bu gücü nereden bulurum bilmiyorum.

Handelerinin ruhuma tecelli edişine
Katlanabilir miyim bilmiyorum.
Ahzen oluyorum galiba güçsüzleştikçe
Bilemiyorum...
Bildiğim iki şey olduğunu sanıyorum;
Kaybetmemek için ay ışığından bir umut,
Ölmek için sahip olduğum okyanus...

*Çevirdi şiirini acı bir ahenge
Dilhunun gözünden düşmüş bir yaş katre*
Fatma Betül ÖZÇELİK

*Toprak, katre katre bekler sevdasını
Yeşerecek umutlar ve asırlık çınarlar için*
Ayşe Müberra YAĞCI

*“Bu kilitli kapıların ardında bir anahtar,
Kırgın gönüllerin ardında bir katre umut vardır.
Dökülürken altın yapraklar,
Kalplere bahar getiren bir katre âb-ı hayat vardır.
Bağlanınca basiretler cehalet ile,
Zihnimizde cihat eden bir katre ordu vardır.*

Liyya Beyza TOPALBEKİROĞLU

bilgide öncü, ahlakta öncü...